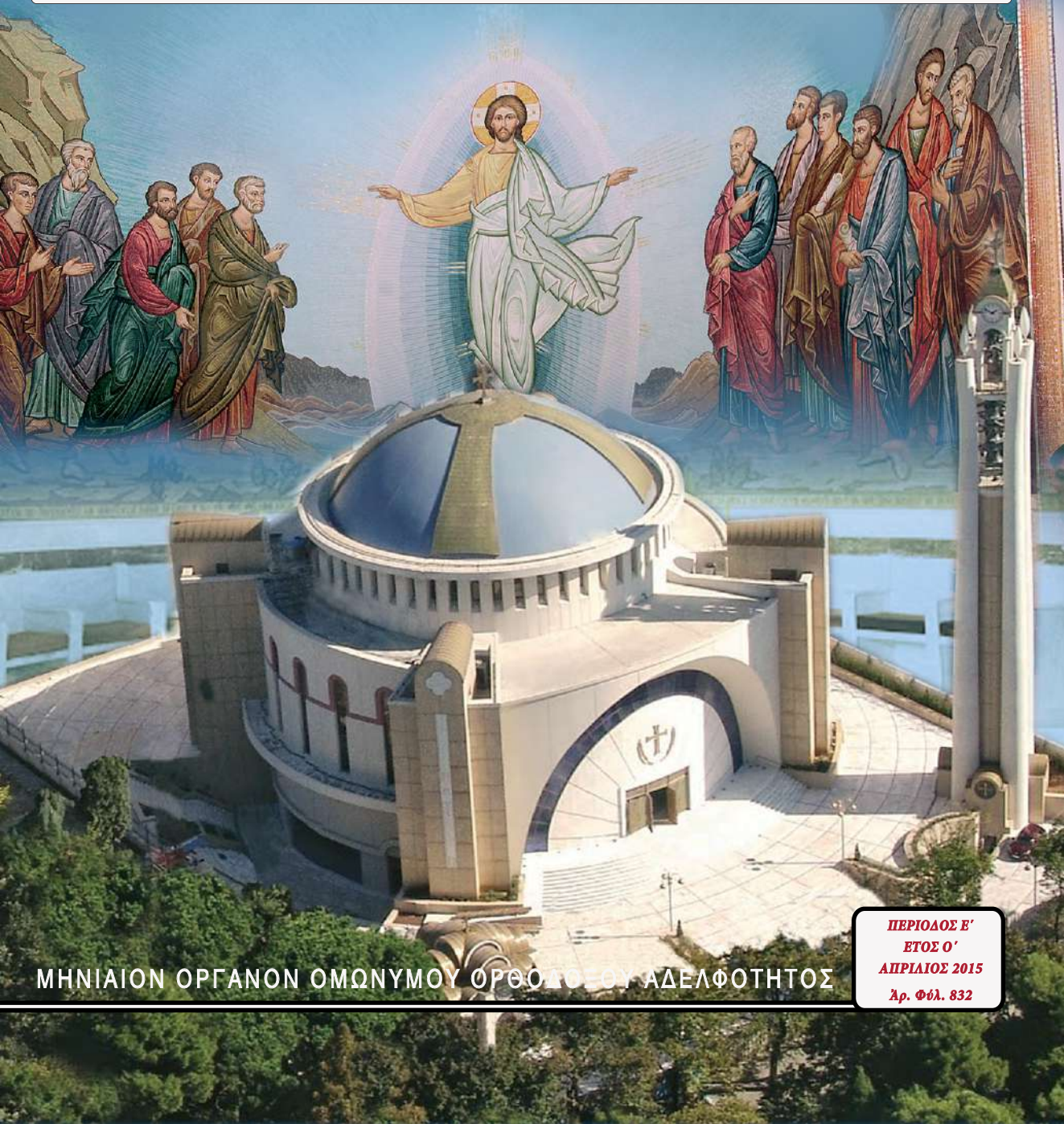

ΑΠΟΛΥΤΩΣΙΣ

«Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμὸς καὶ ἀπολύτρωσις» (Α΄ Κο 1,30)

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε΄
ΕΤΟΣ Ο΄
ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2015
λρ. Φύλ. 832

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

τεύχος 832, ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2015

Μηνιαίο Όργανο
Όμωνύμου Όρθοδόξου Αδελφότητας
ΚΩΔΙΚΟΣ: 2534

Ιδιοκτησία - Έκδοση:
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7, 546 33 Θεσ/νίκη
Τηλ. - fax: 2310 270630, 274518
www.apolytrosis.gr
e-mail: apolytrosis@otenet.gr

Έκδότης - Δ/ντής Συντάξεως:
Σάββας Ν. Ξανθόπουλος
Πέλοπος 9, 546 33 Θεσ/νίκη

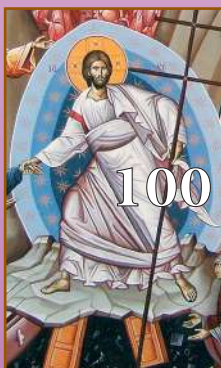
Δημιουργικό, προεκτύπωση,
καλλιτεχνική επιμέλεια:
«Χριστιανική Έλπίς»
Όρθόδοξη Αδελφότητα,
Φίλυρο Θεσ/νίκης
Τηλ. & fax: 2310 677421
Έκτύπωση-Βιβλιοδεσία:
«Μέλισσα», Ασπροβάλτα
Τηλ.: 23970 23313

Έτήσια συνδρομή:
Έσωτερικού: 10€ Έξωτερικού: 35€
Κύπρου: 25€ ΗΠΑ: 45\$
Καναδά: 50\$ Αυστραλίας: 55\$

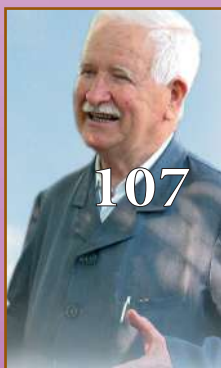
Άρ. λογ. ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:
6074010115324
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Γιά τούς συνδρομητές
του έξωτερικού:
IBAN: GR 94 0171 0740 0060
7401 0115 324

Περιεχόμενα

Ποιός μᾶς βεβαιώνει;.....	99
Τό συγκλονιστικώτερο γεγονός.....	100
Τῇ ἀγία καί μεγάλη Κυριακῇ τοῦ Πάσχα.....	102
«Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι...».....	103
Ψαλμός 124ος: Ἀπόρθητο τεῖχος.....	104
Ὁ Χριστός ζῇ.....	106
Στέργιος Σάκκος, ἓνας σύγχρονος μάρτυρας τῆς Ἀναστάσεως..	107
Πασχαλινὰ λογοτεχνικά ἀνθολογήματα.....	110
Ἀπό τόν ἄμβωνα τῆς Κυριακῆς.....	112
Μέ τόν σταυρό στόν ὦμο.....	114
Μάρτυρας τῆς σεμνότητος.....	116
Κυριακή τῶν Βαΐων.....	117
Παρών Ἐσύ (ποίημα).....	118
Χρήστος Τριανταφύλλου, «ὁ βαρκάρης τοῦ Θεοῦ».....	119
Τά ὅρια στήν ἀγωγή τῶν παιδιῶν στήν οἰκογένεια.....	121
Ἀναστάσιμα μηνύματα (διήγημα).....	122
Ἐκδηλώσεις τῆς ΑἈδελφότητος.....	124
Συζητώντας τά γεγονότα.....	126

100

107

121

Ποιός μᾶς βεβαιώνει;

Εἶναι καταπληκτικό καί μοναδικό στήν παγκόσμια ἱστορία τό ὅτι ἡ ὁρθόδοξη πίστη δέν στηρίζεται σέ ὁράματα καί φιλοσοφικές ιδέες ἀλλά στό συγκεκριμένο πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί στό βεβαιωμένο γεγονός τῆς ἀναστάσεώς του.

Αλλά ποιός μᾶς βεβαιώνει ὅτι ὄντως ἀναστήθηκε ὁ Χριστός; Εἶναι ἀλήθεια ὅτι οἱ εὐαγγελικές διηγήσεις δέν περιγράφουν τό γεγονός τῆς ἀνάστασης, διότι αὐτό ξεπερνᾷ τίς ἀνθρώπινες δυνατότητες καί αἰσθήσεις. Περιγράφουν ὅμως ἀρκετές ἀπό τίς ἐμφανίσεις τοῦ ἀναστημένου Ἰησοῦ, πού μπαίνοντας στήν ἀνθρώπινη συχνότητα ἔδωσε διαπιστευτήρια τῆς παρουσίας του. Αὐτοί πού εἶδαν μέ τά μάτια τους τόν Ἀναστημένο καταθέτουν τή μαρτυρία τους ἀρχικά μέσα στήν ἴδια τήν Ἱερουσαλήμ, μπροστά στούς σταυρωτές, χωρίς ἐκεῖνοι νά τούς διαψεύδουν. Καταθέτουν τήν ἴδια τή ζωή τους οἱ μάρτυρες τῆς ἀναστάσεως, γιά νά μαρτυρήσουν στόν κόσμο ὅλο ὅτι «ὁ Χριστός ἀνέστη» καί τή μαρτυρία τους τήν ἐπισφραγίζουν μέ τό μαρτύριο, τήν ὑπογράφουν μέ τό αἷμα τους.

Στή μαρτυρία τῆς Ἀναστάσεως θεμελιώνεται ἡ Ἐκκλησία, πού παραμένει μέχρι σήμερα ἕνας ζωνταντός μάρτυρας τῆς Ἀναστάσεως. Ὑπῆρξε παρούσα μέ τούς ἀποστόλους κατὰ τίς ἐμφανίσεις τοῦ Ἀναστημένου καί συνέχισε ἀδιάκοπα νά εἶναι ζωντανή μέσα στόν χρόνο μέχρι σήμερα καί νά μεταφέρει ἀπό στόμα σέ στόμα καί ἀπό γενιά σέ γενιά τή μαρτυρία της. Μέσα στήν Ἐκκλησία καί σήμερα βλέπουμε καί ψηλαφοῦμε τόν ἀναστημένο Κύριο, διότι σ' αὐτήν Ἐκεῖνος παραδίδει ὅλο τόν ἑαυτό του.

Τόν ἀναγνωρίζουμε στή ζωή ὅλων τῶν ἀναστημένων ἀνθρώπων τοῦ Θεοῦ, τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, τῶν ἁγίων ἀποστόλων, τῶν μαρτύρων, τῶν πατέρων καί διδασκάλων καί ὅλων τῶν ἁγίων τῆς πίστεώς μας, καθώς καί ὅλων τῶν σημερινῶν ταπεινῶν χριστιανῶν, πού μέ τήν ἐνίσχυση τῆς θείας χάρις ζοῦν ὡς ὑπάρξεις ἀναστημένες ἀπό τήν κακία τῶν παθῶν, ὡς τέκνα φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας. Τόν οἰκειοποιοῦμαστε μέ τήν ἐνσυνείδητη συμμετοχή μας στήν κοινωνία τῶν ἀχράντων Μυστηρίων, ὅταν μετά ἀπό τήν κατάλληλη προετοιμασία μεταλαμβάνουμε τό ἄχραντο σῶμα καί τό τίμιο αἷμα του. Ζοῦμε τήν αὔρα τῆς παρουσίας του μέσα στήν προσευχή, στή μελέτη τοῦ λόγου του, στήν ἄσκηση, στήν ἀγάπη, στήν ταπείνωση, μέσα στήν τήρηση τῶν ἁγίων του ἐντολῶν. Τόν προσεγγίζουμε κάθε φορά πού μέ τήν εἰλικρινή μετάνοιά μας σταυρώνουμε τόν παλαιό ἄνθρωπο τοῦ ἐγωισμοῦ καί τῶν παθῶν, γιά νά ἀναστηθεῖ μέσα μας ὁ νέος, ὁ ἐν Χριστῷ ἄνθρωπος, πού ἔχει ὁδηγό τῆς πορείας του τό ἅγιο θέλημα τοῦ Θεοῦ. Αὐθόρμητα ὁμολογοῦμε τότε ὅτι «ὁ Χριστός ἀνέστη» κι ἀντικατοπτρίζεται στήν ὑπαρξή καί στή βιοτή μας τό «Ἀληθῶς ἀνέστη» ὁ Κύριος.

Τό συγκλονιστικώτερο γεγονός

Τί σημαίνει ἡ ἀνάστασις
τοῦ Κυρίου γιά μᾶς;
Σημαίνει ὅτι
ἡ τραγωδία μας πῆρε
τέλος. Καί ἡ πιά
μεγάλη τραγωδία
τοῦ ἀνθρώπου,
ἡ πιά φοβερή,
εἶναι ὁ θάνατος.

Ἡ ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ εἶναι τό συγκλονιστικώτερο γεγονός τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας. Ὁ Ἰησοῦς συνέτριψε τόν Ἄδην, τόν πιά φοβερό, τόν «ἔσχατον ἐχθρόν» μας (Α΄ Κο 15,26), καί τρεῖς ἡμέρες μετά ἀπό τόν θάνατό του ἀναστήθηκε ἀπό τοὺς νεκρούς. Καί εἶναι βέβαιο ὅτι ἀναστήθηκε. Πολλοί ἀρνοῦνται τήν πίστιν στήν ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ. Τήν ἀρνοῦνται κυρίως διότι θά τοὺς συνέφερε νά μὴν ἀναστεινόνταν ὁ Κύριος, νά μὴν ἦταν ἀλήθεια ὅλα ὅσα εἶπε. Διότι ἡ ἀνάστασις ἀποδεικνύει αὐτό ἀκριβῶς, ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ὁ ἀδιάψευστος Θεός. Ὅμως ὁ Κύριος ἀναστήθηκε. Καί εἶναι βέβαιο αὐτό, διότι ὑπάρχουν πάμπολλες καί ἔγκυρες μαρτυρίες.

Ὁ εὐαγγελιστής Λουκᾶς στήν ἀρχή τῶν Πράξεων λέει ὅτι ὁ Κύριος, ἀφοῦ ἀναστήθηκε, ἐμφανιζόταν στοὺς μαθητές του ἐπὶ σαράντα ἡμέρες «συναλιζόμενος αὐτοῖς» (Πρξ 1,4). Ὅχι ἀπλῶς τοὺς ἐμφανιζόταν, ἀλλὰ ἔφαγε καί ἤπνε μαζί τους. Αὐτό σημαίνει ἡ μετοχή «συναλιζόμενος». Τοὺς ἐμφανίσθηκε πρῶτῃ, μεσημέρι, ἀπόγευμα. Ποτέ δέν ἐμφανίσθηκε βράδυ, γιά νά μὴ θεωρηθεῖ ὅτι ἐπρόκειτο γιά «πνεῦμα», γιά φάντασμα. Ἐμφανίσθηκε σέ ἕναν, σέ δύο, σέ ἐπτά, σέ δέκα, σέ ἔνδεκα, σέ πεντακόσιους. Γράφει μάλιστα ὁ ἀπόστολος Παῦλος στοὺς Κορινθίους ὅτι πολλοί ἀπ' αὐτοὺς τοὺς πεντακόσιους πού τόν εἶδαν ἀναστημένο ζοῦν ἀκόμη (βλ. Α΄ Κο 15,6)· εἶναι σάν νά τοὺς λέει: «Πηγαίνετε νά τοὺς ρωτήσετε».

Ἀλλὰ ἡ μεγαλύτερη ἱστορική ἀπόδειξη τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου δέν εἶναι τό ὅτι ἐμφανίσθηκε. Ἡ μεγαλύτερη ἀπόδειξη ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἀναστήθηκε εἶναι ὅτι αὐτοί πού τόν εἶδαν ἀναστημένο, οἱ μαθητές του, κήρυξαν τήν ἀνάστασή του σ' ὅλο τόν κόσμο. Καί μάλιστα γι' αὐτό τό

κήρυγμά τους, ότι ο διδάσκαλός τους αναστήθηκε και είναι συνεπώς ο Θεός, έδωσαν και τη ζωή τους και θυσιάστηκαν. Ύπεγραψαν δηλαδή αυτή την μαρτυρία τους με το αίμα τους.

Θά ισχυρισθούν βέβαια κάποιοι ότι υπάρχουν πολλοί που θυσιάζονται για την ιδεολογία τους. Και πράγματι οι αιώνες έχουν να επιδείξουν πολλούς τέτοιους «μάρτυρες» ιδεών. Άλλο όμως οι ιδέες και άλλο τα γεγονότα. Η ιδεολογία έχει σχέση με τον νοῦ και ο νοῦς μπορεί να πλανηθεί, αλλά τα γεγονότα έχουν σχέση με τις αισθήσεις και οι αισθήσεις ουδέποτε πλανώνται. Άς μὴν αὐταπατώμαστε· δὲν πεθαίνει ποτέ κανένας για ἓνα τέτοιο παραμύθι. Κανείς δὲν βάζει τὸ κεφάλι του κάτω ἀπὸ τὸ ξίφος γιὰ ἓνα τέτοιο παράδοξο μύθευμα. Κι ὅμως, τὸ ἔκαναν αὐτὸ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς μαθητὲς τοῦ Κυρίου. Καὶ ἡ Ἐκκλησία στὰ τριακόσια πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς τῆς εἶδε τὰ τέκνα τῆς νὰ ὀδηγοῦνται στὸ μαρτύριο, στὸ αἷμα, στὸν θάνατο. Ποιὸς τοὺς τὸ δίδαξε; Ἀσφαλῶς οἱ μαθητὲς τοῦ Κυρίου. Αὐτοὶ ἦταν οἱ πρῶτοι πού ἔδωσαν τὸ παράδειγμα. Καὶ ἂν κάποιος δὲν πιστεύει σὲ καμιὰ ἄλλη σχετικὴ μαρτυρία, ὅμως ἡ ἱστορία φωνάζει: Οἱ μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ θυσιάσαν τὴν ζωή τους κηρύττοντας τὴν ἀνάσταση, ἄρα ἡ μαρτυρία τους εἶναι ἀληθινή.

Καὶ τί σημαίνει ἡ ἀνάσταση τοῦ Κυρίου γιὰ μᾶς; Σημαίνει ὅτι ἡ τραγωδία μας πῆρε τέλος. Καὶ ἡ πὶὸ μεγάλη τραγωδία τοῦ ἀνθρώπου, ἡ πὶὸ φοβερή, εἶναι ὁ θάνατος. Καὶ ὁ θάνατος μετὰ τὴν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ συνετρίβη, δὲν ἔχει πλέον καμιά ἐξουσία καὶ ἰσχύ. Μπο-

ρεῖ γιὰ ἓνα διάστημα νὰ βασιλεύει ἀκόμη, μπορεῖ νὰ πεθάνουμε -καὶ θά πεθάνουμε ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, «καθόσον ἀπόκειται τοῖς ἀνθρώποις ἅπαξ ἀποθάνειν» (Ἐβ 9,27) λέει ὁ Παῦλος- ἀλλὰ δὲν θά πεθάνουμε γιὰ πάντα. Τελείωσε αὐτὴ ἡ ἱστορία. Δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς κρατήσει πλέον ὁ θάνατος στὰ δεσμά του, ὅπως δὲν κράτησε καὶ τὸν Κύριό μας. Ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ κεφαλὴ μας. Ἀφοῦ λοιπὸν ἀνέστη ἡ κεφαλὴ, θά ἀναστηθεῖ καὶ τὸ σῶμα, θά ἀναστηθοῦμε κι ἐμεῖς.

Λοιπὸν, ὅπως θά ἔλεγε ὁ ἅγιος Ἀγγουστίνος, ὅσοι πενθεῖτε, ὅσοι κλαύσατε πρόσφατα δικούς σας -καὶ ποιὸς δὲν ἔχει κλαύσει σὴν ζωή του δικό του ἄνθρωπο;- σκουπίστε τὰ δάκρυά σας. Ὁ τάφος δὲν εἶναι τὸ τέρμα. Ὁ τάφος εἶναι ἡ ἀρχὴ μιᾶς καινούργιας ἀτελεύτητης ζωῆς, πού θά ὁλοκληρωθεῖ καὶ θά φανεῖ καὶ θά ἀποδειχθεῖ ἔνδοξη κατὰ τὴν Δευτέρα Παρουσία τοῦ Κυρίου.

Ὅσοι ἀντιμετωπίζετε ἀδιέξοδα, ὅσοι βρίσκεσθε μπροστὰ σὲ δυσκολίες ἀξεπέραστες, θάρρος! Δὲν ὑπάρχει τίποτε πὶὸ ἀδιέξοδο ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδο τοῦ τάφου· ὁ τάφος ὅμως τοῦ Χριστοῦ σήμερα, ὁ φωτεινός, ὁ ὁλόφωτος τάφος, ὅπως φωτίζει καὶ ὅλους τοὺς ὑπόλοιπους τάφους, φωτίζει καὶ τὰ ἀδιέξοδά μας, ρίχνει φῶς ἅπλετο ἐκεῖ πού μόνο σκοτάδι ὑπάρχει.

Ὅσοι ἀγωνίζεσθε, εὐφρανθεῖτε! Ἀναστήθηκε Ἐκεῖνος πού ἐτοιμάζει γιὰ σᾶς στεφάνι. Μόνο νὰ ἀγωνίζεσθε μέχρι τέλους, ἔτσι λέει· «Γίνου πιστὸς ἄχρι θανάτου, καὶ δώσω σοι τὸν στέφανον τῆς ζωῆς» (Ἀπ 2,10), τὸ στεφάνι πού εἶναι καριωμένο ἀπὸ ζωή καὶ μᾶς περιμένει.

Ἦχει νόημα ὁ ἀγώνας, ἔχει νόημα ἡ προσπάθεια, ἔχει νόημα νά κοπιᾶζουμε, νά ἀντιτεκόμαστε στήν ἁμαρτία, στόν σατανᾶ· ἔχει νόημα, ἔστω καί ἂν ματώνομε πάνω στήν προσπάθεια. Ὁ Ἀναστημένος στέκει μπροστά μας καί μᾶς ἀναμένει μέ τό στεφάνι τῆς νίκης.

Ἀλλά καί ὅσοι εἴμαστε ἁμαρτωλοί, θάρρος! Ἀναστήθηκε Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἔγινε «ίλασμός περὶ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν» (Α΄ Ἰω 2,2) μέ τό αἷμα του. Καί μέ τή ζωή του, μέ τήν ἀνάστασή του μᾶς δικαιώνει, μᾶς ἀνεβάζει στόν οὐρανό καί μᾶς κάνει σύνθρονους τοῦ Θεοῦ, ἀρκεῖ νά προσπαθήσουμε νά φανοῦμε ἀντάξιοι αὐτοῦ τοῦ δώρου, αὐτοῦ τοῦ χαρίσματος.

Εὐφρανθεῖτε ὅλοι οἱ χριστιανοί! Ὅλοι νά εὐφρανθοῦμε! Τό Πάσχα εἶναι καιρός χαρᾶς, πανηγύρεως, γιορτάζει ὁ οὐρανός, θριαμβεύει ἡ γῆ, τά σύμπαντα!

Ὁ Χριστός ἀνέστη, ἀδελφοί!

Εὐάγγελος Ἀλ. Δάκας

Τῇ ἁγίᾳ καὶ μεγάλῃ Κυριακῇ τοῦ Πάσχα

Κοντάκιον

Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατῆλθες ἀθάνατε, ἀλλὰ τοῦ Ἄδου καθεῖλες τὴν δύναμιν, καὶ ἀνέστης ὡς νικητής, Χριστέ ὁ Θεός, γυναιξὶ Μυροφόροις φθεγγόμενος· Χαίrete, καὶ τοῖς σοῖς Ἀποστόλοις εἰρήνην δωρούμενος, ὁ τοῖς πεσοῦσι παρέχων ἀνάστασιν.

Ὁ Οἶκος

Τὸν πρὸ ἡλίου Ἥλιον, δύναντα ποτὲ ἐν τάφῳ, προέφθασαν πρὸς ὄρθρον, ἐκζητοῦσαι ὡς ἡμέραν, Μυροφόροι κόραι, καὶ πρὸς ἀλλήλας ἐβόων· ὦ φίλαι, δεῦτε τοῖς ἀρώμασιν ὑπαλείψωμεν Σῶμα ζωηφόρον καὶ τεθαμμένον, σάρκα ἀνιστῶσαν τὸν παραπεσόντα Ἀδὰμ κείμενον ἐν τῷ μνήματι. Ἀγῶμεν, σπεύσωμεν, ὥσπερ οἱ Μάγοι, καὶ προσκυνήσωμεν, καὶ προσκομίσωμεν τὰ μύρα ὡς δῶρα τῷ μὴ ἐν σπαργάνοις, ἀλλ' ἐν σινδόνι ἐνειλημένῳ, καὶ κλαύσωμεν, καὶ κρᾶζωμεν· ὦ Δέσποτα ἐξεγέρθητι, ὁ τοῖς πεσοῦσι παρέχων ἀνάστασιν.

Συναξάριον

Τῇ ἁγίᾳ καὶ μεγάλῃ Κυριακῇ τοῦ Πάσχα, αὐτὴν τὴν ζωηφόρον Ἀνάστασιν ἐορτάζομεν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Στίχοι

Χριστὸς κατελθὼν πρὸς πύλην Ἄδου μόνος, λαβὼν ἀνῆλθε πολλὰ τῆς νίκης σκῦλα. Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

«Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι...»

Τό ἱστορικό γεγονός τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου βιώνεται ἀπό τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας στόν καθημερινό πνευματικό ἀγώνα. Τήν ἐμπειρία αὐτή ἀποτυπώνει θαυμάσια ὁ ἅγιος Συμεών ὁ νέος Θεολόγος στόν λόγο του «Περὶ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως» (Λόγος ΙΓ'), ἀπό τόν ὁποῖο ἀποσποῦμε τά παρακάτω παραθέματα:

Ἡ ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως δέν ἔρχεται μόνο μιά φορά τόν χρόνο· ἔρχεται καθημερινά καί συνεχῶς σέ ὅσους κατανοοῦν τό νόημά της. Ἐκεῖνοι, μετέχοντας στά Πάθη τοῦ Κυρίου μέ τή μετάνοια, τήν ταπείνωση καί ὅλη τήν ἐν Χριστῷ ζωή, βλέπουν τή δόξα τῆς μυστικῆς ἀναστάσεως τῆς νεκρῶν ψυχῆς τους. Καί ἀνάστασις τῆς ψυχῆς εἶναι ἡ ἔνωσή της μέ τή ζωή, τόν Θεό δηλαδή πού εἶναι ἡ ὄντως αἰώνια ζωή.

Οἱ περισσότεροι ἀπό τοὺς ἀνθρώπους πιστεύουν στήν ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ, πολύ λίγοι ὅμως εἶναι αὐτοὶ πού τήν βλέπουν καθαρά καί γι' αὐτό δέν μποροῦν νά προσκυνήσουν τόν Ἰησοῦ ὡς Ἅγιο καί Κύριο. Εἶναι χαρακτηριστικό ὅτι στήν ἀναστάσιμη προσευχή πού καθημερινά ἔχουμε στό στόμα μας δέν λέμε «Ἀνάστασιν Χριστοῦ πιστεύοντες...», ἀλλά «Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι...». Πῶς ὅμως μᾶς προτρέπει τό Πνεῦμα τό Ἅγιο νά λέμε ὅτι εἶδαμε κάτι πού δέν εἶδαμε; Ὁ Χριστός ἀναστήθηκε μία μόνο φορά πρὶν χίλια χρόνια* καί οὔτε τότε τόν εἶδε κανεὶς νά ἀνασταίνεται. Ἀσφαλῶς τό Πνεῦμα δέν μᾶς προτρέπει νά λέμε ψέματα. Ἀντίθετα, μᾶς προτρέπει νά ὁμολογοῦμε τήν ἀλήθεια, ἐπειδὴ ἀκριβῶς ἡ ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ συντελεῖται μέσα στόν κάθε πιστό καί ὄχι μόνο μία φορά ἀλλά κάθε ὥρα. Μέσα μας ἀνασταίνεται ὁ Κύριος κάθε ὥρα λαμπροφορεμένος, ἀπαστράπτοντας τίς ἀστραπές τῆς ἀφθαρσίας καί τῆς θεότητας.

Νά, λοιπόν, γιατί ψάλλουμε «Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν» (Ψα 117,27). Διότι ὁ Ἀναστημένος ἀποκαλύπτεται σέ ὅσους ἔχουν πνευματικά μάτια, δίδοντάς τους τή χάρη νά Τόν βλέπουν μέσα τους ὁλοζώντανο, Αὐτόν τόν ἀθάνατο, τόν «ἀνώλεθρο», ὥστε νά ψελλίζουν τά χεῖλη «Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι...».

Δ. Καλογεράκη
Δρ. Θεολογίας

*Ὁ Ἅγιος ἔζησε στό μεταίχμιο 10ου καί 11ου αἰ.

Ψαλμός 124ος: Απόρθητο τείχος

Ο 124ος ψαλμός τοποθετείται χρονικά στην εποχή της επανόδου από την βαβυλώνια αιχμαλωσία. Εκείνη την περίοδο οι Ίουδαίοι δεν είχαν ν' αντιμετωπίσουν μόνο τους εξωτερικούς εχθρούς. Τό οδυνηρότερο ήταν ότι κάποιοι συμπατριώτες τους έγιναν προδότες. Κατέδωσαν σχέδια, έκαναν μυστικές συμφωνίες με τους αντιπάλους, στάθηκαν τό σοβαρότερο εμπόδιο στην ανοικοδόμηση της Ίερουσαλήμ. Πώς δεν λύγισαν οι λίγοι εύσεβείς πού πάλευαν νά ξαναφτιάξουν τήν πατρίδα τους; Μέ τήν πίστη στό απόρθητο τείχος: τήν θεία προστασία!

Κείμενο

1. Οί πεποιθότες ἐπὶ Κύριον ὡς ὄρος Σιών· οὐ σαλευθήσεται εἰς τὸν αἰῶνα ὁ κατοικῶν Ίερουσαλήμ.

2. Ὁρη κύκλῳ αὐτῆς, καὶ ὁ Κύριος κύκλῳ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἔως τοῦ αἰῶνος.

3. Ὅτι οὐκ ἀφήσει Κύριος τὴν ῥάβδον τῶν ἀμαρτωλῶν ἐπὶ τὸν κληρὸν τῶν δικαίων, ὅπως ἂν μὴ ἐκτείνωσιν οἱ δίκαιοι ἐν ἀνομίαις χεῖρας αὐτῶν.

4. Ἀγάθυνον, Κύριε, τοῖς ἀγαθοῖς καὶ τοῖς εὐθέσι τῇ καρδίᾳ·

5. τοὺς δὲ ἐκκλίνοντας εἰς τὰς στραγαλιὰς ἀπάξει Κύριος μετὰ τῶν ἐργαζομένων τὴν ἀνομίαν. Εἰρήνη ἐπὶ τὸν Ἰσραήλ.

Μετάφραση

1. Ὅσοι στὸν Κύριο στηρίζονται μοιάζουν μέ τό ὄρος τῆς Σιών. Ποτέ στὸν αἰῶνα δέν θά σαλευθεῖ αὐτός πού κατοικεῖ στήν Ίερουσαλήμ.

2. Ὁλόγυρά της ὄρη, καί ὁ Κύριος κυκλώνει τόν λαό του ἀπό τώρα καί αἰῶνια.

3. Δέν θά ἀφήσει ὁ Κύριος νά ἐξουσιάζουν οἱ ἀμαρτωλοί τήν κληρονομιά τῶν εὐσεβῶν, μή τυχόν οἱ εὐσεβεῖς ἀπλώσουν τά χέρια τους στήν παρανομία.

4. Δείξου, Κύριε, ἀγαθός στούς ἀγαθούς καί σ' αὐτούς πού ἔχουν εἰλικρινῆ καρδιά.

5. Αὐτούς ὅμως πού στά μπερδεμένα μονοπάτια ξεστρατίζουν θά τοὺς ἐξολοθρεύσει ὁ Κύριος, μαζί μέ τοὺς ἐργάτες τῆς ἀνομίας. Εἰρήνη στὸν λαό τοῦ Ἰσραήλ!

Ὅπως τό βουνό ἔχει τίς ρίζες του βαθιά στά σπλάχνα τῆς γῆς καί κανεῖς δέν μπορεῖ νά τό μετακινήσει ἀλλά ὑψώνεται μεγαλόπρεπο καί κυριαρχικό, ἔτσι ἀσάλευτοι μοιάζουν στά μάτια τοῦ ψαλμωδοῦ ὅλοι ὅσοι στηρίζουν τήν ἐμπιστοσύνη τους στὸν Θεό. Τούς παρο-

μοιάζει μάλιστα ὄχι μ' ἓνα ὁποιοδήποτε βουνό ἀλλά μέ τό πολύπαθο ὄρος Σιών (στ. 1). Μετά ἀπό ἀλλεπάλληλες καταλήψεις καί ἐρημώσεις, τό ὄρος Σιών ἀνήκει καί πάλι στούς Ίουδαίους. Ροδίζει ξανά ἡ πρώτη εὐτυχία! Προβάλλοντάς το μπροστά μας ὁ ψαλμωδός μᾶς διδά-

σκει νά μή γονατίζουμε στίς συμφορές. «Μή ζητᾷς ζωή χωρίς κινδύνους, χωρίς δυσκολίες καί ταλαιπωρίες», συστήνει ὁ ἅγιος Χρυσόστομος ἐρμηνεύοντας τόν ψαλμό. «Νά ζητᾷς νά μήν παρασύρεσαι ἀπό τούς κινδύνους. Ἀνοίχθηκες στό πέλαγος αὐτῆς τῆς ζωῆς ὄχι γιά νά μήν ὑπομένεις δεινά, ἀλλά γιά νά βγαίνεις λαμπρότερος μέσα ἀπό αὐτά».

Δέν καταβάλλεται ἀπό τίς συμφορές, δέν σαλεύεται ὁ κατοικῶν Ἱερουσαλήμ (στ. 1), βεβαιώνει ὁ ψαλμωδός. Ἀπό τήν ἱστορία, ὥστόσο, γνωρίζουμε ὅτι συθέμελα σαλεύθηκαν καί σύρθηκαν στήν ἐξορία οἱ κάτοικοι τῆς Ἱερουσαλήμ. Σάλος, ἐρμηνεύει ὁ ἅγιος Χρυσόστομος, δέν εἶναι οἱ περιστάσεις τῆς ζωῆς, ἀλλά τό νά χάσεις τό θάρρος σου καί τήν ἀρετή σου. Βρέθηκαν αἰχμάλωτοι μακριά ἀπό τήν πατρίδα τους οἱ Τρεῖς παῖδες καί ὁ Δανιήλ. Ὀλόρθοι ὅμως ἔμειναν καί ἀνδρειωμένοι! Ὀλόρθοι -πολύ περισσότερο- μποροῦν νά στέκονται μέσ στά δεινά καί ὅλοι ὅσοι κατοικοῦν στήν νέα Ἱερουσαλήμ, στήν Ἐκκλησία. Εἶναι τά πρόβατα τῆς ποιμνῆς πού ὁ ἴδιος ὁ Κύριος φρουρεῖ!

Ἄν ἡ Ἱερουσαλήμ ἔχει σάν φυσικό ὄχυρό τά ὄρη πού τήν κυκλώνουν, ὁ λαός της νιώθει ἀκόμη μεγαλύτερη ἀσφάλεια, διότι τόν περιβάλλει μέ τήν προστασία του ὁ ἴδιος ὁ Θεός· ὄρη κύκλω αὐτῆς, καί ὁ Κύριος κύκλω τοῦ λαοῦ αὐτοῦ (στ. 2). Τί κι ἂν ἡ πόλη ἔμενε ἀκόμη δίχως τείχη; Ὁ ψαλμωδός βλέπει τόν ἴδιο τόν Θεό νά περιφρουρεῖ τόν λαό του σάν ἓνα ἀπόρρητο τεῖχος!

Ἡ φράση ἀπό τοῦ νῦν καί ἕως τοῦ αἰῶνος (στ. 2) παραπέμπει σέ αἰώνια νίκη. Ἡ νίκη αὐτή ἀνήκει, ἀναμφίβολα, μόνο στήν νέα Ἱερουσαλήμ, στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Κι ὅταν οἱ ἄλλες

πολιτείες καταρρεῦσουν καί τά βασίλεια διαλυθοῦν, αὐτή θά παραμένει ἀσάλευτη καί αἰώνια.

Ἀλλά καί μέχρι τήν τελική νίκη, ὁ Κύριος δέν θέλει νά παραδώσει τόν λαό του στήν ἐξουσία τῶν ἁμαρτωλῶν· οὐκ ἀφήσει Κύριος τήν ράβδον τῶν ἁμαρτωλῶν ἐπὶ τὸν κληρὸν τῶν δικαίων (στ. 3). Ἡ ράβδος συμβολίζει τήν κυριαρχική ἐξουσία. Ἅμαρτωλοὶ χαρακτηρίζονται τά εἰδωλολατρικά ἔθνη, «οἱ ἀσεβεῖς καί παράνομοι», κατὰ τόν Ζιγαβηνό. Ὁ κληρὸς τῶν δικαίων εἶναι ἡ γῆ τήν ὁποία ὁ Θεός κληροδότησε στὸν λαό πού θέλησε νά τηρεῖ τὸν νόμο του. Γίνεται ἐδῶ ἓνας ὑπαινιγμός στήν διαθήκη μεταξὺ Θεοῦ καί Ἰουδαίων: Ἀνέλαβε τήν προστασία τους, μέ τὸν ὄρο νά ὑπακοῦν στὸν νόμο πού τοὺς παρέδωσε (βλ. Ἔξ 19,5). Μένοντας ὁ ἴδιος πιστός στήν συμφωνία, τοὺς ἀποτρέπει ἀπό τίς παρανομίες· ὅπως ἂν μὴ ἐκτείνωσιν οἱ δίκαιοι ἐν ἀνομίαις χειρας αὐτῶν (στ. 3). Ἄν ὅμως μόνοι τους ξεστρατίσουν, φέρουν τήν εὐθύνη τῆς πορείας τους. Καί πραγματικά ἐπέτρεψε ὁ Θεός -ἐπειδὴ εἶχαν ἀνάγκη «διορθώσεως καὶ νοθεσίας καὶ σωφρονισμοῦ», κατὰ τὸν ἅγιο Χρυσόστομο- νά δοκιμάσουν φοβερές συμφορές ἐξαιτίας τῆς ἐγκατάλειψής του.

Ὁ ψαλμός κλείνει μέ μιὰ εὐχή. Εἶναι μάλιστα τόσο βέβαιος ὁ ψαλμωδός γιά τήν ἐκπλήρωσή της, ὥστε ἀποτελοῦν τά λόγια του ταυτόχρονα μιὰ προφητεία. Εὐχεται πρῶτα γιά ἐκείνους πού ἀκολουθοῦν σταθερά καί εὐλικρινά τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, τοῖς ἀγαθοῖς καὶ τοῖς εὐθέσι τῇ καρδίᾳ (στ. 4). Κι ἔπειτα ἀναφέρεται σέ ἐκείνους πού, ἐνῶ ἀνήκουν στὸν λαό τοῦ Θεοῦ, ἔχουν ξεφύγει ἀπό τὸν δρόμο του· στοὺς ἐκκλίνοντας εἰς

τάς στραγγαλιάς (στ. 5). Συγκεκριμένα, στους προδότες καί δοσίλογους. Ὁ δίκαιος Θεός θά ἀποδώσει σέ ὅλους μισθό κατά τά ἔργα τους. Στους ἀγαθούς θά ἀποδώσει ἀγαθά, ἐνώ τούς ἀνόμους, παρότι ἀνήκουν στόν λαό του, θά τούς συγκαταλέξει μέ τά εἰδωλολατρικά ἔθνη, μετὰ τῶν ἐργαζομένων τήν ἀνομίαν (στ. 5). Δέν θά τούς ἀγγίξει ἡ πολυπόθητη εἰρήνη, πού θά κυριαρχήσει ἐπὶ τὸν Ἰσραήλ (βλ. στ. 5). «Οὐ γὰρ πάντες οἱ ἐξ Ἰσραὴλ οὗτοι Ἰσραήλ», ἐξηγεῖ ὁ Θεοδώρητος, «ἀλλ' οἱ τοῦ Ἰσραὴλ ἀσπαζόμενοι τήν εὐσέβειαν».

Ἡ λέξη *εἰρήνη* στήν ἀγία Γραφή ἔχει πολύ πλούσιο περιεχόμενο· περικλείει στήν ἔννοιά της ὅλα τά ἀγαθά. Ἡ οὐσιαστικότερη σημασία τῆς λέξεως ὅμως εἶναι ἡ συμφιλίωση τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Θεό. Αὐτή τήν εἰρήνην ἔφερε στόν κόσμο ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός. Ὁ ψαλμός, δηλαδή, κλείνει μέ μιά μεσσιακή προφητεία: Θά ἔρθει στόν Ἰσραὴλ ἡ εἰρήνη, αὐτός πού θά χαρίσει τήν βαθύτερη καί πολυτιμότερη εἰρήνη, ὁ Μεσσίας.

† Στέργιος Ν. Σάκκος

Ἀπό τίς ἐκδόσεις μας

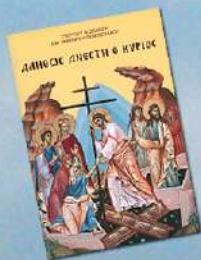
Ὁ Χριστός ζῇ

...Τῇ μεγαλύτερῃ ἀποδείξει τῆς ζωντανῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ τήν καταθέτουν ὅσοι πολεμοῦν τόν Χριστό καί τήν Ἐκκλησία του. Μέ τέτοια λύσσα δέν χτυποῦν ποτέ ἓναν πεθαμένο, μέ τέτοιο πάθος δέν κυνηγοῦν ποτέ ἓναν νεκρό. Πρός τί ὁ ἀδιάκοπος πόλεμος, ἂν ὁ ἀντίπαλος εἶναι ἓνα πῶμα; Ἀλλά ὁ Χριστός ζῇ! Ἀναστήθηκε, γιά νά μένει ζωντανός ἀνάμεσά μας, ὄχι μόνο ὡς Θεός μέ τήν πανταχοῦ παρουσία του, ἀλλά

καί μέ τήν ἀνθρώπινη ὄντοτήτά του πιά, πού ξέρεи νά συμπαθεῖ καί νά κατανοεῖ, ὡς ἀναστημένος καί πνευματικός ἄνθρωπος, ὁ Θεάνθρωπος. Μέσα στό δισκοπότηρο ἀνασταίνεται κάθε Κυριακή καί προσφέρει τόν ἑαυτό του «εἰς κοινωνίαν». Τό Σῶμα του καί τό Αἷμα του κυλοῦν μέσα στίς φλέβες τῶν πιστῶν, ὁ λόγος του ἀκούγεται καθαρός μέ τή φωνή τοῦ Εὐαγγελίου, ἡ συναναστροφή του ἐξασφαλίζεται ἀκέραια μέσα στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι αὐτή μιά παλλόμενη καί σφύζουσα πραγματικότητα δίπλα στόν σύγχρονο ἄνθρωπο, πού δέν τοῦ ὑπόσχεται ἀπλῶς, ἀλλά ἔχει καί νά τοῦ δείξει καί νά τοῦ δώσει ὅ,τι δέν βρίσκει στά δῶρα τοῦ πολιτισμοῦ μας, ὅ,τι ἀναζητᾷ μέ ἐκδηλῆ ἀγωνία: τή ζωή τήν ἀληθινή, τήν αἰώνια ζωή, πού εἶναι ὁ ἀναστημένος Χριστός.

Στ. Ν. Σάκκος

(ἀπό τό βιβλίον
Ἀληθῶς ἀνέστη ὁ Κύριος)

Στέργιος Σάκκος, ένας σύγχρονος μάρτυρας τῆς Ἀναστάσεως

Τό πρόσωπο τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ἡ ἀνάστασή του εἶναι τά πιά σημαντικά καί ἐνδιαφέροντα γιά ὅλους τούς ἀνθρώπους καί ὁλόκληρη τήν κτίση, διότι ὁ Χριστός μέ τήν ἀνάστασή του ἔλυσε τό πιά σοβαρό πρόβλημα, πού ἀπασχολεῖ ὅλους μας, τό πρόβλημα τῆς φθορᾶς καί τοῦ θανάτου. Τό ἐπίσης ἐκπληκτικό καί ἀνεπινόητο εἶναι ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖο ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός ἔδωσε τήν εὐκαιρία σέ ὅλους τούς ἀνθρώπους ὅλων τῶν αἰώνων νά ἀξιοποιοῦν τό ἐπίτευγμα τῆς ἀναστάσεώς του. Καί ποιός εἶναι ὁ τρόπος αὐτός; Εἶναι ἡ διαρκῆς παρουσία τῆς Ἐκκλησίας ὡς σώματος Χριστοῦ. Ἐκεῖ ὅρισε νά γίνεται μέχρι τῆ συντέλεια τῶν αἰώνων ἡ ἐκούσια συμμετοχή τῶν ἀνθρώπων στόν θάνατο καί στήν ἀνάστασή του καί μ' αὐτόν τόν τρόπο νά νικοῦν τόν θάνατο καί νά κερδίζουν τήν ἀθανασία, ἐνούμενοι μαζί του, ἀλλά καί συγχρόνως νά γίνονται μάρτυρες τῆς Ἀναστάσεώς του.

Τά γενικά γνωρίσματα τῶν μαρτύρων τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ εἶναι:

Πρῶτον, ἡ ἐμπειρία τοῦ ἀναστημένου σώματος τοῦ Χριστοῦ, τήν ὁποία οἱ μέν μαθητές

τοῦ Χριστοῦ εἶχαν μέ τίς ἐμφανίσεις του μετά τήν ἀνάσταση, ἐνῶ οἱ μετέπειτα ἅγιοι μέ τήν ἐνσυνείδητη ἐνσωμάτωσή τους στό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας καί τόν ἰσόβιο ἀγῶνα τους νά πορεύονται ἐνωμένοι μαζί του.

Δεύτερον, ἡ ἀπλανῆς μαρτυρία γιά τό ἀναστημένο σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία δίδεται εἴτε προφορικά εἴτε γραπτά εἴτε βιωματικά καί παραδειγματικά.

Τρίτον, ἡ παρουσία μαθητῶν-παραληπτῶν, οἱ ὁποῖοι παρέλαβαν τή μαρτυρία αὐτή ἀπό τούς μάρτυρες τῆς ἀναστάσεως, τήν ἐγκολπώθηκαν καί συνέχισαν νά τή μεταφέρουν στίς ἐπόμενες γενεές.

Ὅσοι γνωρίσαμε τόν μακαριστό καθηγητή Στέργιο Σάκκο μπορούμε ἀνθρωπίνως νά βεβαιώσουμε ὅτι διέθετε τά παραπάνω γνωρίσματα τοῦ μάρτυρος τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Καί πιά συγκεκριμένα:

Α. Εἶχε τήν ἐμπειρία τοῦ ἀναστημένου

σώματος του Χριστού, τήν οποία παρέλαβε μέσα στην τοπική εκκλησία των Γρεβενών από τον πρώτο του κατηχητή, τον τότε ιεροκήρυκα και μετέπειτα Μητροπολίτη Φλωρίνης μακαριστό Αυγουστίνο Καντιώτη. Ήταν γεμάτος αγαλλίαση κάθε φορά που μνημόνευε σ' ἐμᾶς τίς ἀλησμόνητες ἐκεῖνες ἡμέρες τῆς γνωριμίας του μέ τον ἀναστάντα Κύριο, κάτω από τήν καθοδήγηση τοῦ ἀσκητικοῦ καί πιστοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ Αυγουστίνου. Τίς ὀνόμαζε χαριτωμένα «ἡμέρες τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου». Ήταν αὐτή ἀκριβῶς ἡ ἐμπειρία πού μετέβαλε τόν ἀγριεμένο ἔφηβο τοῦ πετροπολέμου στό ποτάμι τῶν Γρεβενῶν σέ ζηλωτή νέο τῆς ἐπίμονης προσευχῆς, τῆς ὁλονύκτιας μελέτης τῶν ἁγίων Γραφῶν στό ὑπόγειο τοῦ πατρικοῦ σπιτιοῦ καί τῆς δυναμικῆς ἱεραποστολῆς μαζί μέ ἄλλους συμμαθητές του στό Γυμνάσιο γιά τόν τακτικό ἐκκλησιασμό καί τήν τήρηση τῆς νηστείας. Αὐτή ἡ δυνατή ἐμπειρία ἦταν ἐπίσης ἐκεῖνη πού ἀνέτρεψε τά ἀρχικά σχέδια γιά σπουδές στό Μαθηματικά, στό ὅποια ἐμφανιζόταν ὡς ἰδιοφυΐα, καί τόν ἔστρεψε στή σπουδή τῆς Θεολογίας. Ἀσχολούμενος συστηματικά μέ τήν ἐρμηνεία τῶν ἁγίων Γραφῶν καί μέ τή μελέτη τῶν πατερικῶν κειμένων, ἀλλά καί μέ τή συμμετοχή του στό Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, ὅλο καί στερέωνε περισσότερο μέσα του τήν ἐμπειρία τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ καί τοῦ ἀναστημένου σώματός του, τῆς μίας, ἁγίας, κα-

θολικῆς καί ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας.

Β. Στηριγμένος στήν ἐμπειρία πού ἔλαβε ὁ μακαριστός κατηγητής ἔδωσε τήν ἀπλανῆ μαρτυρία γιά τόν ἀναστημένο Ἰησοῦ Χριστό σέ πολλούς ἀνθρώπους καί σέ διάφορους τόπους. Κι αὐτή του τή μαρτυρία τήν ἔδωσε τόσο προφορικά, ὅσο καί γραπτά καί παραδειγματικά.

Προφορικά ὁ μακαριστός κήρυκας τοῦ Εὐαγγελίου εἶχε ἀμέτρητες εὐκαιρίες νά κηρύξει τόν Ἰησοῦ καί τήν ἀνάσταση στό ἐπίκαιρα κηρύγματά του ἀπό τότε πού ἦταν ἀκόμη φοιτητής, μέχρι καί τίς παραμονές τῆς κοιμήσεώς του...

Ἔχει χαραχθεῖ βαθύτατα καί παραμένει ἀνεξίτηλη στήν καρδιά μου ἡ συμμετοχή του στήν κηδεῖα τοῦ μακαριστοῦ ἀδελφοῦ μου, τοῦ εἰκοσάχρονου Κωνσταντίνου, τόν Αὐγουστο τοῦ 1971, καθῶς μέ τήν παρουσία, μέ τήν προσευχή καί τόν λόγο του συνήργησε τά μέγιστα νά δημιουργηθεῖ μία ἀτμόσφαιρα σταυροαναστάσιμη. Ὑστερα ἀπό μία ἐξαντλητική πορεία ἑξί περίπου χιλιόμετρων στό δύσβατα μονοπάτια τῶν Πιερίων, σηκώνοντας κατά διαστήματα καί τό φέρετρο, πῆρε τόν λόγο στήν νεκρώσιμη ἀκολουθία: «Θά μπεῖ μέσα στόν τάφο τό κορμί. Θά λειώσει ἡ σκουριά τῆς ἀμαρτίας... Θά ἀναστηθεῖ ἕνα σῶμα τέλειο, ὅπως ἦταν στήν ἀρχή... Ὁ Κώστας ἔδωσε στους δικούς του τή μαρτυρία τῆς αἰώνιας ζωῆς. Ταξίδεψε μία μέρα πρὶν κοιμηθεῖ. Ζοῦμε μέ τή βεβαιότητα τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ». Μ' αὐτήν τή βεβαιότητα πρὶν ἀπό 43 χρόνια ζήσαμε ἀναστάσιμα ἐκείνη τήν κηδεῖα.

Ὁ μακαριστός κατηγητής Στέργιος Σάκ-

κος ἔδωσε τή μαρτυρία τῆς ἀναστάσεως καί γραπτά. Εἶναι περισπούδαστες οἱ θεολογικές του μελέτες γιά τήν ἀνάσταση, τόσο στά ἐρμηνευτικά του συγγράμματα, ὅσο καί στά δογματικά καί ἀπολογητικά του κείμενα.

Ἐδωσε ἐπίσης τή μαρτυρία του γιά τήν ἀνάσταση μέ τό προσωπικό του βίωμα καί τό παράδειγμα. Συνήθιζε νά λέγει ὁ ἴδιος ὅτι ἡ γνήσια χριστιανική πίστη φαίνεται ἀπό τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο ὁ χριστιανός στέκεται ἀντιμέτωπος μέ τίς θλίψεις καί τόν θάνατο. Κι ἐκεῖνος ἔχει μία ὁλόκληρη σειρά ἀπό περιπτώσεις στόν ἐπίγειο βίο του πού βρέθηκε ἀντιμέτωπος μέ πειρασμούς καί θλίψεις καί μέ τόν θάνατο πολύ ἀγαπητῶν του προσώπων, καί πάντα στάθηκε ὀρθιος, δυνατός καί αἰσιόδοξος, γεμάτος ἀπό τό φῶς τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ καί μέ ἀκράδαντη πίστη γιά τήν ἀνάσταση τῶν νεκρῶν.

Πολλές φορές στή διάρκεια τοῦ βίου του ὁ μακαριστός καθηγητής πέρασε μέσα ἀπό τό καμίνι τῶν πειρασμῶν καί τῶν θλίψεων. Κάποτε οἱ πειρασμοί καί οἱ θλίψεις πού ἔπесαν ἐπάνω του ἦταν ἀνθρωπίνως ἀσήκωτες καί ἀδιαπέραστες, πικρότερες κι ἀπό τόν θάνατο. Κάποια φορά πού βρέθηκε σέ τέτοιες ὥρες κοντά του καί μιλήσαμε ἐξομολογητικά, τόν ἔνιωσα καταπληγωμένο ὡσάν μετὰ ἀπό μάχη καί βομβαρδισμό. Κι ὅμως, ὁλόκληρος μία πληγή, συνέχιζε νά παλεύει, χωρίς νά ἀπελπίζεται. Κι ἐγώ διερωτώμουν: Ποῦ βρίσκει τή δύναμη; Σύντομα ὅμως, κλονώντας μία ἀνασκόπηση στόν βίο του, ὅσο ἐγώ μποροῦσα νά τόν γνωρίζω, βρῆκα τήν ἀπάντηση: Τή δύναμη τήν ἀντλοῦσε ἀπό

τήν ἐμπειρία πού ἀπέκτησε γνωρίζοντας τόν ἀναστημένο Χριστό. Ἐκεῖνη ἡ ἐμπειρία, κα-

θώς τήν κουβαλοῦσε σέ ὅλη του τήν ἐπίγεια πορεία, τοῦ μάθαινε πολύτιμα μυστικά: τήν χριστομίμητη ταπείνωση, τά δάκρυα τῆς μετάνοίας, τήν ἀληθινή συγχώρηση, τήν ἀδιάκριτη ἀγάπη. Ὁμολογῶ ὅτι ὅλα αὐτά, πού τά γνώρισα ἀπό τόν στενό σύνδεσμο πού διατηροῦσα μαζί του, ἀλλά καί ἰδιαίτερα μέ τήν ιδιότητά μου ὡς ἱερέως, ὅχι ἀπλῶς μέ ἐντυπωσίασαν, ἀλλά μέ συγχλόνισαν, καί ἔγιναν ἡ βάση γιά τήν κάθε τοποθέτησή μου. Πιστεύω δέ ἀκράδαντα ὅτι μέ ὅλα αὐτά μαρτυροῦσε καί στίς πῶς δύσκολες ὥρες τήν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Ἐχω καί τόν λογισμό ὅτι ἡ ἐκδημία του κατὰ τήν ἡμέρα τῆς ἀναστάσεως ἀποτελεῖ σημεῖο γιά τήν κατ' αὐτόν τόν τρόπο μαρτυρία τῆς ἀναστάσεως.

Γ. Ἐνα τελευταῖο γνώρισμα μάρτυρος τῆς ἀναστάσεως γιά τόν μακαριστό καθηγητή εἶναι ἡ ὑπαρξη μαθητῶν του, οἱ ὁποῖοι παρέλαβαν ἀπό ἐκεῖνον τή μαρτυρία τῆς ἀναστάσεως, καλλιεργήθηκαν μέ αὐτήν, ρυθμίζουν τή ζωή τους μ' αὐτήν, καί τώρα τήν παραδίδουν στίς ἐπόμενες γενεές. Ὑπάρχει ἕνα πλῆθος τέτοιων προσώπων. Σέ ὅλους αὐτούς καί σ' ἐμᾶς ἄφησε ὡς ἱερή παρακαταθήκη καί πολύτιμη πνευματική κληρονομιά ἕνα ἀπό τά ἀκριβότερα δῶρα, τήν ἐμπειρία καί τή μαρτυρία τῆς ἀναστάσεως.

*Ἀρχιμ. Αὐγουστῖνος Γ. Μύρου
Δρ. Θεολογίας*

Πασχαλινά λογοτεχνικά άνθολογήματα

«Εορτή εορτῶν» καί «πανηγυρίς πανηγύρεων» ονομάζεται ἀπό τόν ἱερό ὕμνογράφο τό Πάσχα· «Λαμπρή» τό ὄνόμασε ὁ λαός μας. Μάλιστα στά μαῦρα χρόνια τῆς σκλαβιάς ἔφτανε μιά μέρα μόνον, ἡ «Λαμπρή», νά καλλιεργεῖ τή γλυκειά ἐλπίδα τῆς λευτεριάς, τῆς ἀνάστασης τῆς πατρίδας μας. Θά περιηγηθοῦμε στό εὐωδιαστό τῆς λογοτεχνίας μας περιβόλι, γιά νά δοῦμε πῶς οἱ λογοτέχνες ὕμνοῦν τή Λαμπρή.

Καταρχήν ἡ Ἀνάσταση κατέχει ἐξέχουσα θέση στά δημῶδη ἄσματα. Μέ τοῦτα τά τραγούδια τό ἔθνος μας κρατήθηκε αἰῶνες ὀλόκληρους, καθώς γιά τά σκλαβωμένα Ἑλληνόπουλα ἀποτελοῦσαν τό καλύτερο σχολεῖο, ὅταν ἔξω ἀπό τίς ἐκκλησίες χόρευαν καί τραγουδοῦσαν:

«Σήμερα, Δῆμο μ', Πασχαλιά,
σήμερα πανηγύρι.
Τά παλληκάρια χαίρονται
καί ρίχνουν στό σημάδι.
Καί σύ, Δῆμο μ',
στά Γιάννενα στόν ἄλυσο δεμένος,
στόν ἄλυσο, στό κούτσουρο,
στό ἔρημο τουμπρούκι».

Ὁ ἐθνικός μας ποιητής Διονύσιος Σολωμός στόν «Λάμπρο» ζωγραφίζει τήν πα-

σχαλινή ἀτμόσφαιρα μέ τόν καθαρότατο οὐρανό, τό γλυκό ἀγέρι, τίς δαφνοφόρες ἐκκλησίες, τίς εἰρηνοφόρες ἀγκαλιές, τή λάμψη τῶν εἰκόνων καί τό ἀντιφέγγισμα στά πρόσωπα ἀπό «τό φῶς πού χύνουνε οἱ λαμπάδες».

«Καθαρότατον ἥλιο ἐπρομηνοῦσε
τῆς αὐγῆς τό δροσάτο ὕστερο ἀστέρι,
σύγνεφο, καταχνιά, δέν ἀπερνοῦσε
τ' οὐρανοῦ σέ κανένα ἀπό τά μέρη
καί ἀπό κεῖ κινημένο ἀργοφυσοῦσε
τόσο γλυκό στό πρόσωπο τ' ἀέρι,
πού λές καί λέει
μές στῆς καρδιάς τά φύλλα:
Γλυκειά ἡ ζωή καί ὁ θάνατος μαυρίλα.
- Χριστός ἀνέστη! Νέοι, γέροι καί κόρες,
ὅλοι, μικροί - μεγάλοι, ἐτοιμαστήτε
μέσα στές ἐκκλησίες τές δαφνοφόρες
μέ τό φῶς τῆς χαρᾶς συμμαζωχτήτε...».

Δίκαια ἡ κριτική τό θεώρησε ὡς τήν πύο ἄρτια ἀπόδοση τῆς μεγάλης γιορτῆς τῶν ὀρθοδόξων στή νεοελληνική ποίηση.

Ὁ ποιητής τῆς πεζογραφίας Ἀλέξανδρος Παπαδιαμάντης συνθέτει τήν ἀναστάσιμη ἀτμόσφαιρα, ἀξιοποιώντας τήν αἰσθητική ἀξία τῶν γλωσσικῶν μέσων καί φθάνοντας στόν γνωστό οἶστρο τῆς εἰκονογράφησης τῆς ἐαρινῆς φύσης: «Ἡ Ἐκκλησία ὕμνεῖ καί πανηγυρίζει τήν Ἀνάστασιν τοῦ Σωτῆρος... ἀποβάλλουσα τήν πένθιμον περιβολήν, ἐνδύεται λευκήν καί φεγγοβόλον στολήν, ὡς ἂν ἀντανακλᾷ ἐπ' αὐτῆς ἡ λευκότης καί ἡ λάμψις τοῦ ἀγγέλου, τοῦ ἀποκυλίσαντος τόν λίθον τοῦ μνημείου.

Τά ἀνήλια βάθη, οἱ ζοφεροί θόλοι τῶν χριστιανικῶν ναῶν, διαυγάζονται ὡς ἐν ἡμέρᾳ ἀνεσπέρου φωτός... Ὡ μέθη τῆς Νύμφης ἐπὶ τῇ ἀνακτῇ τοῦ Νυμφίου, ὦ μέθη τρισαγία καί ἀνερμήνευτος!...

Τό ἔαρ συνεορτάζει μετὰ τῆς Ἐκκλησίας, ἡ φύσις συναγάλλεται μετὰ τῆς πίστεως... Ἡ Ἄνοιξις, ὡς ἄλλη μυροφόρος, ὡς τῆς Μαγδαληνῆς Μαρίας ἀδελφή, κηρύσσει διά μυρίων στομάτων ὅτι “ἑώρακε τόν Κύριον”».

Ὁ Κωστής Παλαμᾶς στό ποίημα «Ἀνά-

σταση» βλέπει τόν ἄγγελο πού ἦρθε τήν πέτρα νά κυλίσει νά σκορπᾷ «ὅλη τή λάμψη του στή φύση» καί προχωρεῖ ἀποκαλύπτοντας τήν προσωπική του μέθεξη.

«Ἀνάσταση κι ἀγάπη λαμπερή,
κάθε καμπάνα χαρωπά σημαίνει
καί ξημερώνει μέρα καί φορεῖ
στολή μ' ἀστέρια κ' ἄνθια κεντημένη...
Ἡ ὁμορφιά κι ἡ ἄνοιξη κι ἡ νιότη
φωλιάζουν μέσα μου, τρεῖς θησαυροί,
Καί ντύνουν τῆς καρδιάς μου τή γυμνότη
μ' ἀνάσταση κι ἀγάπη λαμπερή».

Ὁ Κώστας Κρυστάλλης, τό ἀγνό ἡπειρωτόπουλο πού παροικεῖ στήν Ἀθήνα τοῦ 1892, αἰσθάνεται τούς γλυκασμούς τῆς γλυκόλαλης καμπάνας καί ἀναπολεῖ τό ἡπειρώτικο Πάσχα μέ τόν γυρισμό τῶν ξενιτεμένων καί τήν προσέλευση ὅλων στήν ἐκκλησιά τοῦ χωριοῦ τους:

«Κι οἱ καμπάνες, πού στολίζουν, ἀπό τρεῖς κι ἀπό πέντε μαζί, τά ψηλά καμπαναριά τῶν ἐκκλησιῶν τοῦ Πίνδου, ἀναστατώνουν αὐτές τίς ἡμέρες μέ τούς ἤχους των ὅλη τήν ἔκταση τῶν βουνῶν καί τά βάθη τῶν ἀγρίων ἐκείνων φαραγγιῶν... Πιό χαρωπές ὅμως ἀντηχοῦν οἱ καμπάνες στόν ὄρθρο τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα, στήν πρώτη Ἀνάσταση. Καί σημαίνουν, σημαίνουν ἀδιάκοπα τότε, σάν νά θέλουν νά ξυπνήσουν καί τούς νεκρούς ἀπ' τά μνήματά τους, γιά νά γιορτάσουν στήν ἐκκλησιά τή μεγάλη Ἀνάσταση.

... Κι ὅταν βγαίνουν ἀπολείτουργα ἀπ' τήν ἐκκλησιά, τούς χαιρετίζει μέ χαμόγελα τό ροδόλευκο γλυκοχάραγμα, πού βάφει μέ τήν πορφύρα του τίς ἄκρες τ' οὐρανοῦ καί τῶν κορυφῶν τά χιόνια καί μυρῶνει μέ θεϊκά ἀρώματα τά χλοερά χαλιά τῶν χαμηλωμάτων καί τόν αἰθέρα καί διαλύει τά σκοτάδια τῶν βαθιῶν φαραγγιῶν... Χαϊδεύει ὁ Λαμπριάτικος ἥλιος τόν χιονισμένο Πίνδο, τόν χαϊδεύει ... Καί χαμογελάει τώρα ὁ Πίνδος καί λησμονάει τό μακρύ χειμωνιάτικο ὕπνο του καί ξαναπαίρνει ζωή καί δύναμη».

Τό «Χριστός ἀνέστη» εἶναι τρόπος ζωῆς. Τό φῶς τῆς Ἀναστάσεως διαπερνᾷ τίς ψυχές μας καί δημιουργεῖ πραγματικά μιᾶ ἐπανά-

σταση, μία ἐκ βαθέων ὑπαρξιακή ἀλλαγὴ. Ὁ ποιητής Γ. Δροσίνης παρουσιάζει στό ποίημά του «Ἡ μετάνοια» τόν ἀναστημένο Κύριο νά ἐπισκέπτεται τόν φυλακισμένο πού συναισθανόμενος τό ἐγκλημά του δακρύζει:

«Χριστός ἀνέστη!
Ἀκούγεται ξάφνου ἡ ψαλτική
κι ὁλόχαρη ἡ καμπάνα ἀπ' τό ξωκκλήσι.
Καί τοῦ φονιά τό μάτι ἔχει δακρύσει...
Καί τότε στό κελλί περιχυμένο
μέ φῶς μυρίων λαμπάδων
εἶδαν τό Χριστό...
- Ἦρθα γιά σέ!
Εἶπε στό μετανοιωμένο...».

Ὁ ποιητής Γ. Βερίτης στόν «Ἀναστάσιμο» τραγουδᾷ τήν ἐσταυρωμένη Ἀγάπη πού ἔρχεται, ἀνοίγει τούς τάφους καί μᾶς ἐλευθερώνει ἀπό τήν κατάσταση τοῦ χωρισμοῦ, τῆς ἐγωπάθειας, τῆς ἐγωκεντρικῆς μόνωσης:

«Στήν ἀναστάσιμη χαρά
φυτρώνουν μέσα μας φτερά...
Δόξα, ὡσαννά στόν Πλαστοουργό
πού 'ρθε μέ λόγο καί Σταυρό
τόν κόσμο ν' ἀναπλάσει...
Πλάκες πού στέκατε βαρεῖς
στά μνήματα καί στίς καρδιές,
σᾶς ἔσπασε ὁ Χριστός μου».

Κλείνουμε τή λογοτεχνική περιήγησή μας μέ τό ποίημα τοῦ Σ. Σκίπη «Μεγάλη Παρασκευή τοῦ 1942», μέ τό ὅποιο ὁ ποιητής ἐκδηλώνει τήν ἀντιστασιακή καί συνάμα ἐλπιδοφόρα του διάθεση:

«Φέτος στή θέση τοῦ Χριστοῦ
στό Γολγοθᾶ οἱ ἐχθροί μας
καρφώνουνε τή Λευτεριά
καί κλαίει, πονεῖ ἡ ψυχὴ μας.

Μά ἀπό τόν τάφο της θά βγῇ
καί πάλι ἀναστημένη!
Τήν περιμένουμε ἄγρυπνοι,
σκυφοί, γονατισμένοι».

Ἀμήν. Καλὴ Ἀνάσταση καί στήν πατρίδα μας!

*Εὐδ. Αὐγουστίνου
Φιλόλογος - Θεολόγος*

Ἀπό τόν ἄμβωνα τῆς Κυριακῆς

Κυριακή 5/4, τῶν Βαΐων

«εὐρὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς ὀνάριον ἐκάθισεν ἐπ' αὐτό, καθὼς ἐστὶ γεγραμμένον» (Ἰω 12,14).

Ἡ Βαΐοφόρος, πού ἐντάσσεται στοῦ δωδεκάορτο τῆς Ἐκκλησίας μας, ἐορτάζεται πανηγυρικά καί οἱ πιστοί μέ κατάνυξη καί λαμπρότητα, μέ μελέτη καί μέ μυστηριακή ζωὴ μετέχουν στοῦ γεγονότος αὐτό. Ἡ Ἐκκλησία καθιέρωσε καί μᾶς προσφέρει τρεῖς τρόπους νά προσεγγίσουμε τὰ γεγονότα, τρεῖς δρόμους πορείας πρὸς τόν Κύριό μας.

Ὁ ἕνας εἶναι ἡ προφητεία, ὁ ἄλλος ἡ ἱστορία καί ὁ τρίτος ἡ ἐμπειρία. Τί σπουδαῖο μάθημα αὐτό τό μάθημα, ἀδέλφια μου! Πόσο φτωχοί εἴμαστε ὅταν δέν ἐκτελοῦμε αὐτό τό πρόγραμμα τῆς Ἐκκλησίας, ὅταν δέν συμμετέχουμε σ' αὐτόν τόν τρόπο σπουδῆς, πού ἡ Ἐκκλησία καθιερώνει καί μᾶς προσφέρει! ἔχουμε τήν προφητεία, ἡ ὁποία χιλιάδες χρόνια πρὶν προφητεύει τὰ γεγονότα, καί τήν ἱστορία, ἡ ὁποία τὰ ἐξιστορεῖ ὅπως ἀκριβῶς διαδραματίστηκαν. Γιά τό σημερινό γεγονός ἔχουμε, πράγματι, ἕνα πλῆθος προφητειῶν, ὅπως ἐπισημαίνει ὁ εὐαγγελιστής: «καθὼς ἐστὶ γεγραμμένον». Ἡ προφητεία καί ἡ ἱστορία ἔχουν ἐμπνεύσει τοὺς ὑμνογράφους τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖοι συνέθεσαν τὰ τόσο κατανυκτικά καί συναρπαστικά τροπάρια πού ψάλλονται στή σημερινή γιορτή. Σ' αὐτά τὰ τροπάρια οἱ ὑμνογράφοι καταθέτουν τὰ βιώματά τους. Εἶναι ἡ ἔκφραση τῆς ἐμπειρίας τῆς Ἐκκλησίας μας, τῆς ἐμπειρίας πού εἶναι ὁ τρίτος δρόμος νά προσεγγίσουμε τὰ θεῖα γεγονότα καί νά τὰ κάνουμε γεγονότα τῆς προσωπικῆς μας ζωῆς.

Κυριακή 12/4, Πάσχα

«ἐν αὐτῷ ζωὴ ἦν, καὶ ἡ ζωὴ ἦν τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων» (Ἰω 1,4).

Ζωηφόρος ὀνομάζεται ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, διότι μᾶς προσφέρει τή ζωή. Ὁ Χριστός, ὅπως λέει στοῦ σημερινό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα, εἶναι τό φῶς καί ἡ ζωή. Ἡ ζωὴ μας στήν πραγματικότητα εἶναι ψεύτικη ζωή, γιατί εἶναι περιορισμένη· ἡ σκέψη τοῦ θανάτου μᾶς τρομάζει καί εἶναι σάν νά πεθαίνουμε ἀνά πᾶσα στιγμή μέ τόν τρόπο τοῦ θανάτου. Ὁ Χριστός φέρνει στόν κόσμο μέ τήν ἀνάστασή του μιὰ ἄλλη ζωή, ἡ ὁποία ποιοτικά εἶναι τέλεια καί ποσοτικά εἶναι αἰώνια. Τήν αἰώνια ζωὴ μᾶς χαρίζει ὁ Κύριός μας. Τήν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ καί τή

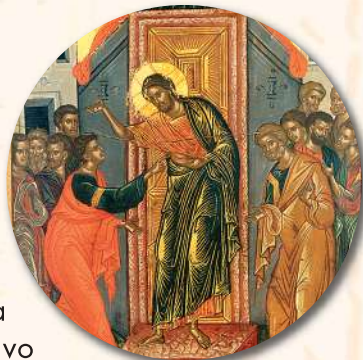

ζωή πού φέρνει στόν κόσμο τήν αποδεικνύει ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μας, πού εἶναι μία διαρκῆς πραγματικότητα. Τή μαρτυροῦν οἱ ἅγιοι. Ἡ ἁγία ζωή τους βεβαιώνει τήν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ καί μᾶς ἀποκαλύπτει τήν ἀληθινή ζωή πού τοῦς χάρισε ὁ Χριστός, τήν περίσσια ζωή, τήν αἰώνια, πού καί μετά τόν θάνατο κάνει νά λάμπουν, νά μοσχομυρίζουν καί νά θαυματουργοῦν τά ἅγια λείψανά τους. Καί μεῖς, ὅταν ζοῦμε μέ μετάνοια καί μετέχουμε συνειδητά στά μυστήρια τοῦ Χριστοῦ, λαμβάνουμε αὐτή τή ζωή, ἡ ὁποία εἶναι ἄλλου εἴδους ζωή!

Κυριακή 19/4, τοῦ Θωμᾶ

«λέγει τῷ Θωμᾷ φέρε τὸν δάκτυλόν σου ὧδε καὶ ἶδε τὰς χειράς μου...» (Ἰω 20,27).

Ὁ Θωμᾶς ἤθελε νά ἐρευνήσῃ τόν Ἀναστημένο καί ὁ Κύριος δέν ἔχει ἀντίρρηση καί τόν καλεῖ νά τό κάνει. Πουθενά τό Εὐαγγέλιο δέν γράφει «πίστευε καὶ μὴ ἐρεύνα» ἀλλά καί ἓνα τροπάριο τῆς σημερινῆς ἡμέρας λέει ὅτι ὁ Κύριος χαίρεται ἐρευνώμενος. Τά δόγματα βέβαια δέν μπορεῖ νά τά ἐρευνήσῃ ὁ ἄνθρωπος μέ τό ἀνθρώπινο λογικό, ἀλλά ἡ ἱστορία ἐρευνᾶται. Ὁ Κύριος δέν στηρίζει τήν ἀνάστασή του στήν πίστι τῶν ἀνθρώπων, ἀλλά στηρίζει τήν πίστι στήν ἀνάσταση, στήν ἱστορία πού βεβαιώνεται μέ τήν ὄραση, μέ τήν ἀκοή, μέ τήν ὁσφρηση, μέ τή γεύση, μέ τήν ψηλάφηση. Γι' αὐτό στίς ἐμφανίσεις τοῦ Χριστοῦ λαμβάνουν πείρα ὅλες οἱ αἰσθήσεις τῶν ἀνθρώπων. Ἀκόμα καί ἡ γεύση.

Κυριακή 26/4, τῶν Μυροφόρων

«ἀλλ' ὑπάγετε εἵπατε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ καὶ τῷ Πέτρῳ ὅτι προάγει ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν» (Μρ 16,7).

Ἐδῶ, ὅπως ἐρμηνεύουν οἱ πατέρες μας, τονίζεται τό ὄνομα τοῦ Πέτρου ἰδιαίτερα ὅχι ἐπειδὴ πρόκειται γιά τόν κορυφαῖο τῶν μαθητῶν. Τονίζεται διότι ὁ Πέτρος μετά τήν ἄρνησή του ἦταν φυσικό νά νιώθει δυσκολία νά συναντήσῃ τόν διδάσκαλό του. Πῶς θά ἀντικρύσῃ ἀναστημένο τόν Ἰησοῦ; Πῶς θά δεῖ ἐκεῖνο τό βλέμμα, πού ἀπό τό πραιτώριο, ὅπου γινόταν ἡ δίκη, ὁ Ἰησοῦς τό ἔστρεψε πάνω του καί τό ἔνιωσε ὁ Πέτρος σάν στιλέτο, σάν ρομφαία πού μπῆκε μέσα στήν καρδιά του; Πῶς θά ἀντέξῃ αὐτό τό βλέμμα πού τοῦ προκάλεσε πικρά δάκρυα, πού δημιούργησε αἱμορραγία στά σπλάχνα του; Γι' αὐτό ἀναφέρεται ἰδιαιτέρως ὁ Πέτρος, γιά νά ἐνθαρρυνθεῖ, γιά νά βεβαιωθεῖ ὅτι ὁ Κύριος τόν λογαριάζει καί τόν θέλει κι αὐτόν μαζί μέ τούς μαθητές του.

Στ. Ν. Σάκκος
(ἀπό λειτουργικά κηρύγματα)

Μέ τόν σταυρό στόν ὤμο

Ἡ σταύρωση τοῦ Χριστοῦ συνετέλεσε στή μεγαλύτερη κοινωνική μεταβολή, στήν ἐξημέρωση δηλαδή τῶν ἡθῶν στίς χῶρες ὅπου διαδόθηκε ἡ νέα πίστη, καί στή μετατροπή τοῦ σταυροῦ ἀπό βασιανιστικό μέσο θανάτωσης σέ ἀντικείμενο βαθύτατου σεβασμοῦ καί συμβόλου τῆς νέας πίστεως. Βέβαια, κατά τή διαδρομή δύο χιλιετιῶν συνέβησαν πλεῖστα ὅσα τά ὁποῖα μαρτυροῦν στρέβλωση τοῦ νοήματος τῆς σταυρικῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ ἀπό τοὺς ἴδιους τοὺς θεωρούμενους πιστοὺς.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος προβάλλει κατά τρόπο ἐντυπωσιακό τήν ἀδυναμία κατανόησης τῆς σταυρικῆς θυσίας ἀπό μέρος τόσο τῶν Ἰουδαίων ὅσο καί τῶν Ἑλλήνων, δηλαδή τῶν λαῶν οἱ ὁποῖοι εἶχαν δεχθεῖ κατά τοὺς ἑλληνιστικούς χρόνους βαθειά τήν ἐπίδραση τῆς ἑλληνικῆς παιδείας. Γιά τοὺς πρώτους, τοὺς κληρονόμους τῆς διαθήκης τοῦ Θεοῦ, ἡ σταυρικὴ θυσία συνιστοῦσε σκάνδαλο. Πῶς νά δεχθοῦν ὅτι ὁ παντοδύναμος Θεός, τόν ὁποῖο προσδοκοῦσαν νά ἔλθει νά τοὺς λυτρώσει ἀπὸ δουλεία αἰώνων, ὑποκύπτει

στήν ἐξουσία τοῦ κόσμου καί ὑφίσταται ἐπονείδιστο θάνατο; Γιά τοὺς ἄλλους, ἡ σταυρικὴ θυσία συνιστοῦσε μωρία φαντασιοπλήκτων. Ὅσο καί ἂν ἀποδέχονταν ὅτι στήν ἀνάγκη ὑποκύπτουν καί οἱ θεοί, τοὺς ἦταν ἀκατανόητος ὁ θάνατος ἐνός ἀθανάτου. Βέβαια ἡ ἐπὶ γῆς ἱστορία τοῦ Χριστοῦ τελειώνει μέ τόν παιάνα τῆς ἀναστάσεώς του. Λίγη ὅμως προσοχὴ δίνουν σ' αὐτήν διαχρονικά ἐκεῖνοι πού τηροῦν κριτικὴ ἢ ἀρνητικὴ στάση ἔναντί του, καθὼς ἀδυνατοῦν νά κατανοήσουν τό νόημα τῆς σταυρώσεως. Ἀντιθέτως οἱ πιστοὶ παρακάμπτουν συνήθως τὴ σταύρωση, σάν νά μὴν τοὺς ἐγγίζει, καί πανηγυρίζουν τὴν ἀνάσταση ἀποκομμένη ἀπὸ τὴ σταύρωση.

Ὁ Χριστὸς κατὰ τοὺς χρόνους τῆς νεωτερικότητας χαρακτηρίστηκε σπορέας οὐτοπίας, καθὼς τό κήρυγμά του περιλαμβάνει ἐντολές ἢ πραγμάτωση τῶν ὁποίων εἶναι, κατὰ τοὺς ἐπικριτὲς του, πάνω ἀπὸ τίς ἀνθρώπινες δυνάμεις. Στὴν ἀρχικὴ κατηγορία προστέθηκε μέ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου καί ἄλλη: Τό κήρυγμα τοῦ Χριστοῦ εἶναι φθηνὴ παρηγοριά στοὺς κατατρεγμένους τῆς γῆς, πού ὀνειρεύονται νά ἀπολαύσουν αὐτὰ πού στερήθηκαν ἐδῶ σέ μιὰ ἄλλη ζωὴ, τὴν ὕπαρξη τῆς ὁποίας ἀρνοῦνται ὁλοένα καί περισσότεροι στίς «χριστιανικὲς» χῶρες. Ὅλοι οἱ κατήγοροι ἔγραψαν μέ ἄκρα προκατάληψη, ἀγνοοῦντες τό νόημα τῶν λόγων τοῦ Χριστοῦ. Ὅσο γιὰ τό νόημα τῆς σταύρωσης, ἀποτελεῖ ἀκόμη μωρία γιὰ ὅσους σκέπτονται μέ τόν τρόπο τῶν ἐκπροσώπων τοῦ ἀρχαίου κόσμου.

Ὁ Χριστὸς, πρὶν σταυρωθεῖ, ζήτησε ἀπὸ ἐκείνους πού ἤθελαν νά τόν ἀκολουθήσουν νά «ἄρουν τὸν σταυρόν», τόν

προσωπικό τους σταυρό. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, μαθητής συνεπής τοῦ Χριστοῦ, τονίζει ὅτι εἶναι συσταυρωμένος μέ τόν Χριστό καί καυχᾶται γι' αὐτό, καθώς ἡ σταύρωση αὐτή τόν ἔχει ἀπαλλάξει ἀπό τό φρόνημα τοῦ κόσμου. Ἄν εἶχαμε κατανοήσει οἱ πιστοί τό νόημα τοῦ σταυροῦ, δέν θά εἶχαμε δώσει διαχρονικά τόσες ἀφορμές νά ἐπικριθεῖ ἡ σταυρική διδασκαλία καί ἡ ἴδια ἡ σταύρωση ὡς μωρία. Δύο εἶναι οἱ βασικές ἀστοχίες τῶν πιστῶν σχετικά μέ τή σταύρωση.

Ἡ πρώτη ἀστοχία ξεκινᾷ ἀπό τήν ἔλλειψη κατανόησης τῆς γέννησης στή φάτνη. Ὁ ἄνθρωπος τῆς πτώσης, ὁ κοσμικός ἄνθρωπος, ἔχει προσδώσει στόν ἡγεμόνα τά χαρακτηριστικά τοῦ ἰσχυροῦ, τοῦ βίαιου, τοῦ ἀλαζόνα, τοῦ ἄπληστου. Αὐτά ποθεῖ ὁ καθένας μας πού ἀρνεῖται τό σταυρικό φρόνημα καί ἔχει ἀλωθεῖ ἀπό τό φρόνημα τοῦ κόσμου. Οὔτε οἱ μαθητές τοῦ Χριστοῦ πρὶν ἀπό τή σταύρωση ἦσαν ἀπαλλαγμένοι ἀπό τό φρόνημα αὐτό τῆς κατάπτωσης. Μετά ἀπό τούς τρεῖς πρώτους λαμπροῦς αἰῶνες μετά Χριστόν, οἱ ὅποιοι ἔδωσαν πλεῖστα λαμπρά παραδείγματα μαρτύρων, οἱ ὅποιοι σήκωσαν τόν σταυρό τους ὄχι μεταφορικά, ἀλλά πραγματικά πορευόμενοι πρὸς τόν τόπο τῆς θυσίας τους, οἱ πιστοί ἔθεσαν τόν σταυρό στά διαδήματα τῶν ἀρχόντων, στά ἐμβλήματα καί στίς σφραγίδες τῶν κρατῶν ὄχι ὅμως καί σέ περίοπτη θέση στήν καρδιά τους. Ὑπῆρξαν ἐποχές πού ὁ σταυρός ἔγινε πολεμικό σύμβολο (τῶν «σταυροφόρων») καί μέσο ἐκβιασμοῦ τοῦ ἀντιφρονοῦντος πρὸς ἀποδοχή τῆς πίστεως καί ἀποφυγῆς τῆς θανατικῆς ποινῆς («Ἱερά ἐξέταση»). Τέλος, ὅταν ἦρθε τό πλήρωμα τοῦ χρόνου τῆς ἀποστασίας, ὅλες αὐτές οἱ παραχαράξεις τοῦ σταυροῦ ἔδωσαν τήν ἀφορμή γιά νέες λοιδωρίες ἀπό ἐκείνους

πού μισοῦσαν τόν ἐσταυρωμένο καί ἀναστημένο Χριστό, πρωτίστως ἐπειδή καταγγέλλει μέ ἀνεπανάληπτη σφοδρότητα τούς ἄπληστους γιά πλοῦτο.

Τό διαχρονικό πάθος τῆς ἀπληστίας καί πλεονεξίας, τό ὁποῖο δέν ἔχει ἀφήσει ἀλώβητο οὔτε τόν ἀπλό λαό, εἶναι τό ἰσχυρότερο ὄπλο τῆς πολεμικῆς κατά τοῦ Εὐαγγελίου ὡς τίς ἡμέρες μας. Ὁ ταλαίπωρος λαός ζώντας μέ τήν ὑπέρτατη οὐτοπία νά χαμογελάσει καί σ' αὐτόν ἡ θεά τύχη, ὅταν κατατραυματίζεται ἀπό τίς ἀδίκιες τοῦ κόσμου, ἐπικελεῖ τήν ὅποια ἀντιευαγγελική ἐνέργεια αὐτοδικαιωνόμενος μέ τή ρήση: «Δέν πᾶς μπροστά μέ τόν σταυρό στό χέρι».

Κι ὅμως ἡ Ἐκκλησία προβάλλει τόν σταυρό ὡς σύμβολο τῆς σωτηρίας καί τρόπαιο νίκης. Καθώς τῆς ἀνάστασης τοῦ Χριστοῦ προηγήθηκε ἡ σταύρωση, πρέπει καί τῆς δικῆς μας νά προηγηθεῖ ἡ ἄρση τοῦ σταυροῦ μας. Ἄν ἀρνηθοῦμε τή θυσία λόγω τῶν προφανῶν δυσκολιῶν της, καταδοκοῦν στόν δρόμο μας ἡ ἔλλειψη νοήματος τοῦ βίου καί ἡ ἀπελπισία, τίς συνέπειες τῶν ὁποίων γενομάστε καθημερινά μέ αὐξάνουσα ἔνταση.

Μήπως εἶναι καιρός νά ἀναθεωρήσουμε στάση βίου καί νά ἄρουμε τόν σταυρό μας; Δέν εἴμαστε μόνοι. Σέ βοήθεια τοῦ καθενός σπεύδει ὁ ἴδιος ὁ Χριστός.

Ἀλ. Παλαδημητρίου

ΕΞΟΦΥΛΛΟ

Ἱ.Ν. Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου,
Τίρανα Ἀλβανίας.
Ψηφιδωτό στό ἱερό τοῦ Ναοῦ.

Μάρτυρας τῆς σεμνότητας

Ένα νεανικό κεφάλι σκυμμένο πάνω από ένα μνήμα. Όχι δέν κλαίει, δέν θρηνεῖ, ἀλλὰ προσεύχεται. Ζητάει βοήθεια ἀπό μία ὄντως ἥρωική ψυχή, ἀπό μία ἐλεύθερη καί τίμια μάρτυρα τοῦ πνεύματος. Ζητάει τήν πρεσβεία μίας ἁγίας. Στέκεται μέ δέος μπροστά στό τίμιο λείψανο τῆς μάρτυρος Θωμαΐδος· αὐτό πού μετέφερε μέ εὐλάβεια στή Σκήτη τῆς Ἀλεξάνδρειας ὁ ἡγούμενος Δανιήλ καί τό ἐνταφίασε μέ τιμές στό κοιμητήριο τῶν πατέρων. Κι ἐγινε τό μαρτύριο τῆς νεαρῆς χριστιανῆς ἔμπνευση γιά τοὺς ἀγωνιζόμενους πιστοὺς καί τό μνήμα τῆς καταφύγιο καί τόπος προσευχῆς. Θαυμαστά ἀπαντοῦσε ἡ μάρτυς σέ ὅσους πάλεuan στό ἀγώνισμα πού ἐκείνη ἀναδείχθηκε πρωταθλήτρια, σέ ὅσους μέ πόνο ζητοῦσαν τήν πρεσβεία τῆς γιά τήν νίκη ἐναντί τῶν σαρκικῶν πειρασμῶν.

Στήν Ἀλεξάνδρεια τοῦ 5ου αἰῶνα, στό εὐλογημένο σπιτικό τῆς εὐωδίαζε ἡ ἀγνότητα, ἔλαμπε ἡ ἀμοιβαία κατανόηση. Ὑφαίνονταν ἡ καθημερινή ἀρμονία μέ τήν ὁμορφιά τῆς ἀγάπης καί τή χάρη τῆς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ.

Ἡ θύελλα ξέσπασε ἀπρόσμενη, μά τραγική καί καταγιστική. Ὁ μισόκαλος φθόνησε τούτη τήν ὁμορφιά. Ὁργανό του ἕνα πρόσωπο οἰκεῖο καί ἀγαπητό, ὁ πατέρας τοῦ συζύγου τῆς. Ὁρθώθηκε ξαφνικά μέ σατανικό πάθος μπροστά στήν εὐσεβῆ

νύφη του προκαλώντας τήν στήν ἁμαρτία. Κι ἀναμετρήθηκε τότε ἡ σωφροσύνη μέ τήν ἀκολασία, ἡ πρόσκαιρη ἡδονή μέ τήν αἰώνια τρυφή. Ἡ πιστή Θωμαῖς, πού ἀπό μικρή εἶχε μάθει νά ζῇ καί νά ἀγωνίζεται κάτω ἀπό τήν ἁγία παρουσία τοῦ ζωντανοῦ Θεοῦ, ἀντιστάθηκε γενναῖα. Ἡ ἀδύναμη γυναικεία φύση δέν κάμφθηκε κι ὅταν δέχθηκε τήν ἀπειλή τοῦ θανάτου. Ἀποδείχθηκε ἰσάζια τῶν γενναίων ἀγωνιστῶν τοῦ πνεύματος κάθε ἐποχῆς. Τυφλωμένος τότε ἀπό τήν πονηρή ἐπιθυμία ὁ σατανικός ἄνδρας μαχαίρωσε θανάσιμα τή σεμνή δούλη τοῦ Κυρίου.

Τοῦ φοβεροῦ δράκοντος τήν ὁρμή καταπόντισε μέ τά ρεῖθρα τοῦ αἱματός τῆς ἡ Θωμαῖδα καί, ὅπως σημειώνει στοχαστικά ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης, «ἔλαβε στέφανον μάρτυρος διὰ τήν σωφροσύνην».

Μπρός στή γενναῖα ἀθλήτρια τῆς παρατάξεως τοῦ Κυρίου στεκόμαστε εὐλαβικά κι ἐμεῖς τήν 14η Ἀπριλίου πού τελοῦμε τή μνήμη τῆς καί δεόμαστε μαζί μέ ὅσους ἐπικαλοῦνται τήν πρεσβεία τῆς μέσα στοὺς αἰῶνες. Ἰκετεύουμε μυστικά γιά τίς σύγχρονες συζυγίες, πού ὁ σαρκικός λίβας τίς χτυπᾷ ἀδυσώπητα, καί μαζί γιά τή νεότητα, πού σαλεύεται καί παγιδεύεται στά ἄνομα δίχτυα τῶν πονηρῶν καιρῶν μας. Δεόμαστε καί ζητοῦμε νά πνεύσει ἐντός μας ἡ χάρη τοῦ παναγίου Πνεύματος μέ τίς δικές τῆς πρεσβεῖες:

« Ῥῦσαι μολυσμῶν σαρκὸς καί πνεύματος καί παντοίων προσβολῶν τοῦ πολεμήτορος τοὺς βοῶντάς σοι, Θωμαῖς· χαῖρε, πάνσεμνε ».

Ἰχνηλάτης

Κυριακή τῶν Βαΐων

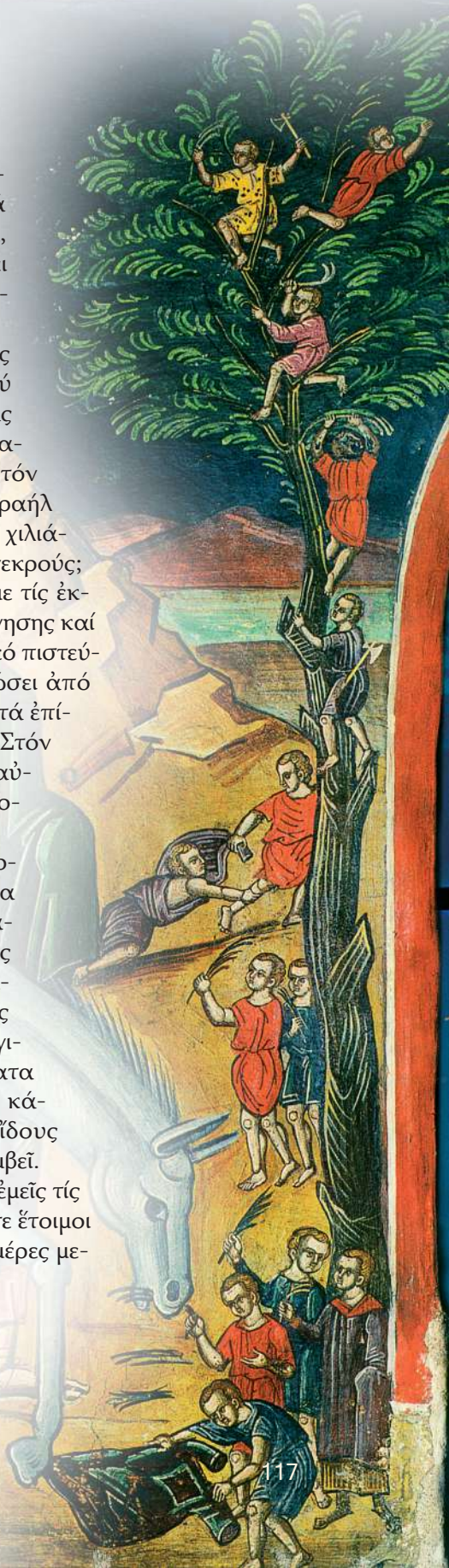
Κυριακή τῶν Βαΐων, ἡ μέρα τῆς θριαμβευτικῆς τελευταίας εἰσόδου τοῦ Κυρίου στά Ἱεροσόλυμα. Γιά πολλούς εἶναι μιά μέρα γιορτινῆ. Στήν πραγματικότητα, μιά μέρα γιορτῆς ἐν δυνάμει. Ἡ χαρά τῆς γιορτῆς μένει νά ἐπιβεβαιωθεῖ μιά ἐβδομάδα ἀργότερα, μέ τήν Ἀνάσταση. Ἀλλιῶς, δέν εἶναι παρά μιά μέρα θλιβερή.

Ἡ Ἐκκλησία μας τονίζει τή μέρα αὐτή, γιά νά μᾶς θυμίσει πόσο πολύ μοιάζουμε μέ τούς Ἰσραηλίτες, πού ὑποδέχτηκαν τόν Κύριο ἐκείνη τήν ἡμέρα, κρατώντας βέργα, φωνάζοντας «Ὡσαννά». Περίμεναν μέ ἐνθουσιασμό τόν Μεσσία. Ἀλλά τί εἶδους Μεσσία περίμεναν; Αὐτόν πού προφήτευσαν οἱ προφῆτες ἢ τόν βασιλιά τοῦ Ἰσραήλ πού θά πολλαπλασιάζει τά ψωμιά γιά νά χορταίνουν χιλιάδες, θά θεραπεύει κάθε ἀρρώστια, θά ἀνασταίνει τούς νεκρούς;

Πράγματι, μοιάζουμε σ' αὐτό τό πλῆθος. Γεμίζουμε τίς ἐκκλησιές τῇ Μεγάλῃ Ἑβδομάδᾳ χύνοντας δάκρυα συγκίνησης καί δηλώνουμε πίστη στόν Θεό, ἀλλά, ἀλήθεια, σέ ποιόν Θεό πιστεύουμε; Σ' Αὐτόν πού ἦρθε νά θυσιαστεῖ καί νά μᾶς σώσει ἀπό τήν ἁμαρτία ἢ σ' ἓναν θεό πού ἦρθε νά μᾶς λύσει ὅλα τά ἐπίγεια προβλήματα καί μάλιστα μέ τόν δικό μας τρόπο; Στόν Θεό πού μᾶς λυτρώνει γιατί εἶναι ὁ ἴδιος ἡ ἀγάπη, ἢ σ' αὐτόν πού, ἀφοῦ εἶναι ἀγάπη, τοῦ ἀναθέτουμε τήν ἁρμοδιότητα νά ἐκπληρώνει τίς ἐπιθυμίες μας;

Φοβᾶμαι ὅτι προστρέχουμε σ' ἓναν θεό πού εἶναι ἀρκετά παντοδύναμος γιά νά μᾶς τελειώνει τά ρουσφέτια καί πανταχοῦ παρῶν μόνο ὅσο χρειάζεται, γιά νά ἀκούει τίς αἰτήσεις μας. Φοβᾶμαι ὅτι γιά πολλούς ἀπό μᾶς ἡ προσευχή, τά τάματα, τά Μυστήρια, τό λάδι, ὁ Ἅγιοςμός, τά ὅσια καί τά ἱερά μας, λειτουργοῦν μέσα μας σάν ξόρκια. Συχνά τά χρησιμοποιοῦμε σάν νά 'ταν μαγικές συνταγές, ὅπου μετά ἀπό πολύ συγκεκριμένα βήματα θά πρέπει νά ἔχουμε τό ἀδιαμφισβήτητο ἀποτέλεσμα κάποιας μαθηματικῆς πράξης. Δέν δεχόμαστε ἄλλου εἶδους ἐπέμβαση καί ἀμφισβητοῦμε τόν Θεό, ἄν αὐτό δέν συμβεῖ. Ἕνας Θεός πού δέν ἐξυπηρετεῖ τίς ἀνάγκες μας, ὅπως ἐμεῖς τίς ἔχουμε ἐντοπίσει, ἀπλῶς δέν μᾶς κάνει. Γι' αὐτό εἴμαστε ἔτοιμοι νά φωνάξουμε «σταύρωσον», ὅπως ἔκαναν τέσσερις μέρες μετά τά ἴδια πλήθη πού ζητωκραύγαζαν τόν Μεσσία.

Κάθε χρόνο τέτοια μέρα ἡ Ἐκκλησία μᾶς καλεῖ νά κοιτάξουμε κατάματα τήν ψυχή μας. Κι ὕστερα ν' ἀκολουθήσουμε τόν Κύριο στήν πορεία τοῦ Πάθους. «Ἰδοὺ ὁ Νυμφίος ἔρχεται...». Μή βιαστεῖς νά Τόν

σταυρώσεις, περιμένοντας
έναν άλλο, πιο βολικό, που
δέν απαιτεί θυσίες!

Ἐσύ, ἀδελφέ μου, πού ἔ-
τρεξες τόν δρόμο τῆς Σαρα-
κοστῆς προσδοκώντας νά
συναντήσεις τόν Κύριο, μή
μείνεις σάν τίς μωρές παρ-
θένες μέ γυαλισμένα αὐγά,
ἀφράτα τσουρέκια καί μο-
σχοβολιστή μαγειρίτσα, ἀλ-
λά ἐκτός Νυμφῶνος! Ὁ Κύ-
ριος ἔρχεται καί συνεχίζει
τήν πορεία πρός τό ἐκούσιο
Πάθος.

Ἐσύ, ἀδελφέ μου, πού
πονᾷς, μήν ψάχνεις ἄλλη
παρακαταθήκη ἀπ' αὐτή
πού μᾶς ἀφήνει ὁ Κύριος
στόν κῆπο τῆς Γεθσημανῆ,
ἐπίλογο σέ κάθε μας δάκρυ:
«... πλὴν οὐχ ὡς ἐγὼ θέλω,
ἀλλ' ὡς σύ».

Κι ἐσύ, ἀδελφέ μου, πού
κοπιάσες στόν ἀγώνα, μήν
κοντοστέκεσαι τώρα! Ἀκο-
λούθησε τόν Κύριο καί θά
πειστεῖς ὅτι Ἐκεῖνος φορτώ-
θηκε τόν σταυρό του γιά νά
κάνει ἀνάλαφρο τόν δικό
σου.

«Μὴ φοβοῦ, θύγατερ Σι-
ών», μή διστάζεις, ἀδελφέ
μου. Ὁ δρόμος τοῦ Σταυ-
ροῦ εἶναι τραχύς, μὰ δέν ὑ-
πάρχει ἄλλος ἢ ἡ λύτρωση
εἶναι ὁ στόχος σου. Ἡ αἰ-
ωνιότητα περνᾷ ἀπό κεῖ. Ἐ-
κεῖ ὅμως μᾶς περιμένει ὁ
Κύριος, γιά νά μᾶς χαρίσει
ἀπλόχερα τό φῶς τῆς ἀνα-
στάσιμης χαρᾶς.

Μαρτινιαή

Παρών Ἐσύ

Παρόντα τά Σεραφίμ καί τά Χερουβίμ.

Παρόντες οἱ ἅγιοι.

Παρόντες οἱ ἀδελφοί.

Παρών καί... ἐγώ.

Τόσο ἀδύναμος σάν τόν Πέτρο,

περιφραγμένος ἀπ' τόν ὄχλο

φυλακισμένος σ' ἄσκοπες συζητήσεις

μέ παιδίσκες καί δούλους

τρυγύρω ἀπό φωτιές πού καίνε

καί τή θέλησή μου λειώνουν.

Τό βλέμμα Σου στηλώνεις στό δικό μου.

Παρών Ἐσύ.

Παράλαβέ με τώρα κοινωνό στό πάθος Σου

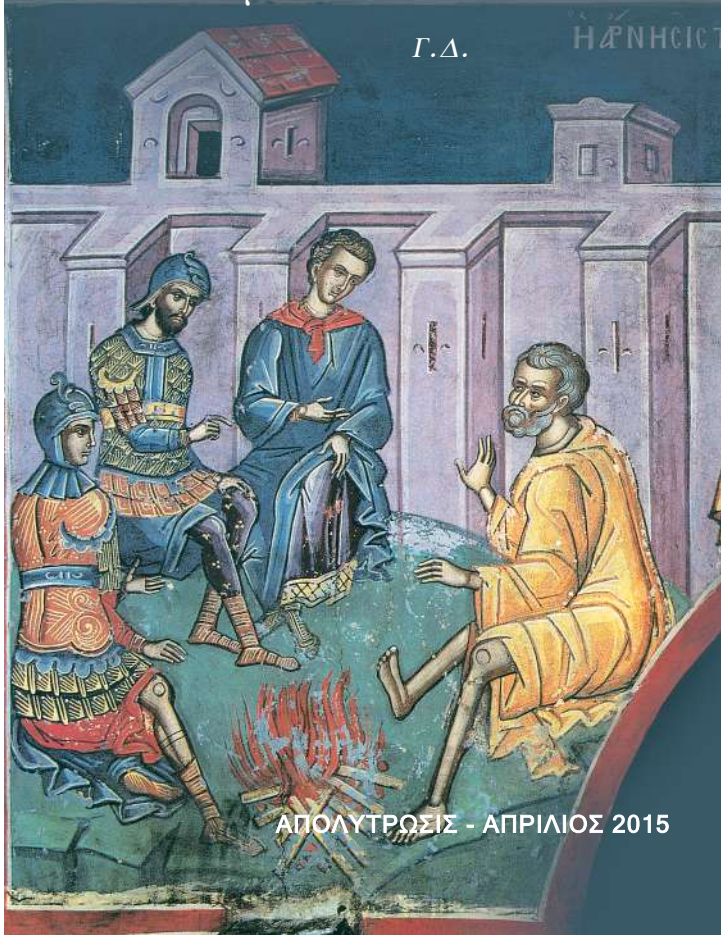
καί κάνε με ναό Σου.

Χωρίς παρεμβάσεις τρίτων

χωρίς ἀλλότρια φορτώματα

νά ἀνεβῶ ποθῶ ἐκεῖ

πού εἶσαι παρών Ἐσύ.

Στίς 4 Φεβρουαρίου, δύο ἡμέρες μετά τή γιορτή τῆς Ὑπαπαντῆς, ἔφυγε γιά τήν αἰωνιότητα ὁ ἀγαπητός ἀδελφός καί ἐπί σειρά ἐτῶν πολύτιμος συνεργός τῆς Ἀδελφότητός μας Χρήστος Τριανταφύλλου.

Πρωτότοκος γιός πολύτεκνης ποιμενικῆς οἰκογένειας ἀπό τόν Κοκκινοπλό Ἐλασσώνας ὁ Χρήστος κράτησε σέ ὅλη του τή ζωή ἐκείνη τήν ἀφτιασίδωτη λεβεντιά τοῦ Ὀλύμπου, συνδυασμένη μέ μία σπάνια εἰλικρίνεια καί εὐγένεια ψυχῆς.

Ὁ λεβεντάνθρωπος μέ τή βροντώδη φωνή, τό χαρούμενο πρόσωπο καί τήν καλοσυνάτη καρδιά εἶχε σημαδευτεῖ ἀπό νωρίς μέ τόν σταυρό τοῦ πόνου, πού τόν σήκωνε ἀγόγγυστα καί χαρούμενα μέχρι τό τέλος τῆς ζωῆς του, μέ βαθειά πίστη στόν Θεό καί παραδειγματική ὑπομονή. Ἐφηβος στά ταραγμένα χρόνια, μετά τή γερμανική κατοχή,

εὐσωμος καί τολμηρός καθώς ἦταν, ἐντάχθηκε στήν πολιτοφυλακή προστασίας τοῦ χωριοῦ του. Στήν ἐκτέλεση αὐτοῦ τοῦ ἱεροῦ καθήκοντος μία χειροβομβίδα τοῦ στέρησε τό δεξί του πόδι. Ἡ ἀναπηρία ὄχι μόνο δέν τόν καθήλωσε οὔτε τοῦ στέρησε τή δραστηριότητα, ἀλλά μάλλον τήν ἐνεργοποίησε καί συντέλεσε στό νά διαλάμψει ἡ ἀξιοθαύμαστη θέληση, ἡ ἀποφασιστικότητα, ἡ φιλομάθεια, ἡ ἐργατικότητα, ἡ ἐπιμονή καί οἱ πολλές ἄλλες ἀρετές του. Ὁσιμαθῆς φοίτησε στό Γυμνάσιο καί εἰσήχθη στή Σχολή Πολιτικῶν καί Οἰκονομικῶν Ἐπιστημῶν (Π.Ο.Ε.). Μετά τή λήψη τοῦ πτυχίου σπούδασε Νομικά καί ἄνοιξε τό δικηγορικό του γραφεῖο στή Θεσσαλονίκη. Ὡς δικηγόρος ἀργότερα φοίτησε καί στή Θεολογική Σχολή τοῦ ΑΠΘ.

Κουβαλώντας ισόβια τόν πόνο, ὁ Χρήστος ἐκδήλωνε ξεχωριστή εὐαισθησία γιά τήν ἀνακούφιση κάθε ἀδύναμου καί πονεμένου. Στάθηκε προστατής γιά τά ἀδέλφια του καί τίς οἰκογένειές τους ἀλλά καί γιά πολλούς ἄλλους ἐμπερίστατους ἀνθρώπους. Πλούσιος σέ αἰσθήματα ἀγάπης, ἔβρισκε πάντα τρόπο νά συμπαρασταθεῖ ὑλικά καί πνευματικά, νά βοηθήσει, νά ἐνθαρρύνει, νά συμβουλέψει, νά ἐξυπηρετήσει. Κι εἶχε στά ἔργα τῆς ἀγάπης συνεργό ἀκούραστη καί ισόψυχη τήν ἐκλεκτή ὁμόζυγό του Μαλαματή Φαχαντίδου, εὐσεβῆ ὑπαρξή, εὐσυνείδητη καθηγήτρια καί ἐπιμελῆ κυκλάρχισσα.

Ἀγαποῦσε ἀληθινά τόν λόγο τοῦ Θεοῦ ὁ μακαριστός ἀδελφός μας καί πίστευε βαθιά στή δύναμή του. Συχνά ὅταν βρισκόταν στό χωριό του, πού πολὺ ἀγαποῦσε, ἀλλά καί σέ ἄλλα μέρη,

διακονούσε όχι μόνο στο ψαλτήριο με την καθαρή και βροντερή φωνή του, αλλά και στον ἄμβωνα, ἐξηγώντας ἀπλά τὰ ἀγιογραφικά ἀναγνώσματα. Μὲ χαρά, ἐπίσης, διέθετε τὸ μικρὸ ἀναπηρικό αὐτοκίνητο ἀλλὰ καὶ τὸν προσωπικό χρόνο του γιὰ νὰ μεταφέρει ἱεραποστολικά πρόσωπα καὶ νὰ περιμένει ὑπομονετικά προσευχόμενος μέχρι νὰ τελειώσουν τὸ ἔργο τους γιὰ νὰ τὰ ἐπαναφέρει στὴ βάση τους. Κάποιες φορές διοχετεύοντας τὸν ἱεραποστολικὸ του ζῆλο, ἀξιοποιῶσε τίς ὥρες τῆς ἀναμονῆς συστήνοντας ἓνα ἰδιότυπο Κατηχητικό, στεγαζόμενο στὸ «σαλόνι» τοῦ αὐτοκινήτου του. Ἐκεῖ μάζευε τὰ παιδιά ποὺ ἔπαιζαν στὸν χώρο ὅπου στάθμευε καὶ τοὺς μιλοῦσε γιὰ τὸν Χριστό. Ὑπάρχουν ψυχές -ὄριμοι οἰκογενειάρχες σήμερα- ποὺ θυμούνται μὲ εὐγνωμοσύνη τὸ πρωτότυπο «κατηχητικό» ποὺ τοὺς ἔκανε ὁ μακαριστὸς Χρῆστος.

Κι ὅταν οἱ σωματικές του ἀντοχές δὲν τοῦ ἐπέτρεπαν νὰ συμμετέχει στὰ ἱεραποστολικά ταξίδια, πάντα ἤθελε νὰ ἐνημερώνεται «πῶς πάει τὸ ἔργο». Ἀνύστακτο τὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ τὰ θέματα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς πατρίδας, ἀμείωτη ἡ ἀγάπη του γιὰ τὴ σωτηρία ψυχῶν.

Συγκινημένος μπροστὰ στὸ σκῆνωμα τοῦ μακαριστοῦ διδασκάλου τῆς Ἀδελφότητος Στεργίου Σάκκου, τοῦ ὁποίου ὑπῆρξε συνέκδημος σὲ πολλές ἱεραποστολικές περιοδεῖς, εἶχε καταθέσει σεμνά: «Εἶμαι εὐγνώμων στὸν Θεό, διότι μὲ ἀξίωσε νὰ γνωρίσω, νὰ συνδεθῶ καὶ νὰ συνεργασθῶ μὲ τὸν ἀδελφὸ Στέργιο ἐπὶ ἑξὶ δεκαετίες. Ἐγὼ δὲν ἔκανα τίποτε. Ἀπλῶς ὁ Θεὸς μὲ ἀξίωσε νὰ εἶμαι βαρκάρης σ' ἓναν ἱεραπόστολο, ἓναν ἀγνό, τίμιο, ἀκούραστο κι ἀνιδιοτελεῖ ἔργατὴ τοῦ Εὐαγγελίου. Εἶχα τὴν εὐλογία νὰ γυρίσουμε μαζί στὰ περισσότερα μέρη τῆς Ἑλλάδας, ἀπὸ τὸν Ἑβρο μέχρι τὴν Πελοπόννησο».

Ἡ Ἀδελφότητά μας, τὴν ὁποία πολλαπλῶς ὑπηρετήσε ὁ μακαριστὸς ἀδελφός, εὐχεται γιὰ τὴν ἀνάπαυση τῆς εὐγενικῆς καὶ πιστῆς ψυχῆς του. Ἀπὸ τὴ θριαμβεύουσα Ἐκκλησία, ὅπου συνάντησε τοὺς ἀγαπητοὺς του συνεργούς, ἃς εὐχεται μαζί τους γιὰ τὴ μετάνοια καὶ τὴ σωτηρία ὅλων μας. Χρήστου τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ καὶ ἀφανοῦς ἐργάτη τῆς Ἐκκλησίας αἰωνία ἡ μνήμη!

ΔΩΡΕΕΣ

Γιὰ τὴν Ἀδελφότητα

* Γρηγοριάδης Θεόφιλος, εἰς μνήμην Θεοχάρη Ὁργαντζίδη καὶ Νικολάου Γρηγοριάδη, 100€ * Ἐρελιάδης Ἀναστάσιος, εἰς μνήμην ἀδελφῆς Τριανταφυλλιάς, 200€ * Οἰκογένεια Γαῖτανδζόγλου Ἀποστόλου καὶ Ἑλένης, εἰς μνήμην τοῦ ἀγαπητοῦ φίλου καὶ ἀδελφοῦ τους Ἀθανασίου Τσαλίκη, 500€.

Γιὰ τὸ Περιοδικό

* Α.Γ. 10€ * Α.Μ.Π. 50€ * Γιαπιτζῆ Σοφία 20€ * Ζήση Γεωργία 10€ * Καμβύση Ἀγγελική 10€ * Κυριαζῆ Παγώνα 10€ * Μιχάλογλου Σοφία 10€ * Συμεωνίδου Βάσω 10€ * Τελμετίδου Κερασία 15€ * Τσακίρη Ζωγραφιά 15€ * Τσέκου Κυριακή 10€.

Γιὰ τὴν Κατασκήνωση

εἰς μνήμην Στ. Σάκκου

καὶ Π. Κουτλεμάνη

* Α.Ρ. 15€ * Γ.Π. 20€ * Γεωργιάδης Μιχαὴλ 200€ * Δ.Ν. 50€ * Θωίδου Χρυσούλα 20€ * Κ.Δ. 15€ * Μ.Ε. 200€ * Μ.Κ. 50€ * Π.Α. 15€ * Π.Γ. 40€ * Παπακωνσταντίνου Εὐάγγελος 1.000€ * Πετρίδου Ἀρτεμὴ 50€ * Σ.Α. 100€ * Τ.Χ. 450€.

Γιὰ τὴ Φιλανθρωπία

* Κυρλόγλου Παῦλος, εἰς μνήμην Ἀθανασίου Τσαλίκη, 50€ * Κ.Φ. 20€.

Γιὰ τίς φυλακές

* Ἀγγελίδης Δημήτριος 20€ * Αποστολίδου Μαρία 150€ * Ἀχμανίδης Στυλιανός 50€ * Δ.Ε. 50€ * Διρχαλίδης Δημήτριος 20€ * Κτενᾶ Σοφία 10€.

Τά όρια στην αγωγή των παιδιών στην οικογένεια

Α. Ανάγκη ορίων

Τά παιδιά νιώθουν μέσα τους δύο αντίθετες συναισθηματικές παρορμήσεις ή ανάγκες. Αισθάνονται έντονη την ανάγκη της προσκόλλησης και της σιγουριάς, την ανάγκη να συνδεθούν με τους γονείς τους που τα αγαπούν και τα φροντίζουν, και συγχρόνως νιώθουν πολύ έντονο τό αίσθημα της ανεξαρτησίας, που τα βοηθάει να διαφοροποιούνται από εκείνους και να αναπτύσσουν τη δική τους προσωπικότητα. Αυτή η κίνηση της ανεξαρτησίας επιτρέπει στο παιδί να ανελίσσεται και να εξελίσσεται, να ώριμάζει ως πρόσωπο και να δημιουργεί. Η διαδικασία αυτή είναι επίπονη και παίρνει χρόνια πολλά, διότι ούτε αυτόματα είναι αλλά ούτε και ευθύγραμμη. Εμπλέκονται πλήθος παραγόντες: κληρονομικότητα, περιβάλλον στενό και ευρύτερο (οικογένεια, σχολείο, φίλοι, συγγενείς, τηλεόραση κτλ.). Οί γονείς πρέπει να τα λάβουν όλα αυτά υπόψη τους, προκειμένου να οριοθετήσουν την αγωγή του παιδιού. Οί σχετικές έρευνες αλλά και ή καθημερινή πείρα έχουν αποδείξει ότι ή ύπαρξη ορίων στην αγωγή των παιδιών είναι όρος «εκ των ων ουκ άνευ» για τή σωστή αγωγή.

Τά όρια είναι σάν τίς όχθες του ποταμού. Τό ποτάμι χωρίς όχθες είναι ένας λάκκος. Ένα παιδί χωρίς όρια τείνει να είναι ένα απρόβλεπτο παιδί στή συμπεριφορά του και ή «ροή» του οδηγείται σέ οποιαδήποτε κατεύθυνση. Όρια είναι οί

«όχθες» του, που τό βοηθοῦν νά διαμορφώσει τήν προσωπικότητά του και τό καθοδηγοῦν πρός τήν ανέλιξή του. Ώστόσο, ένα παιδί μέ πάρα πολλά όρια στήν αγωγή του ποτέ δέν αναπτύσσει έμπιστοσύνη στόν έαυτό του. Άλλά και ένα παιδί που μεγαλώνει μέ ελάχιστα ή χωρίς όρια δυσκολεύεται νά προσαρμοστεί στήν πραγματικότητα και νά ώριμάσει.

Ο καθορισμός των ορίων είναι μία σημαντική δεξιότητα των γονιών στο μέγαλωμα ενός συνεργάσιμου παιδιού. Πρίν αποφασίσουμε κάποια όρια, οφείλουμε νά σκεφτοῦμε και τίς συνέπειες που μπορεί νά υπάρξουν ώστε νά είμαστε προσεκτικοί. Σχηματικά μπορούμε νά κατηγοριοποιήσουμε τή συμπεριφορά του παιδιού μας παίρνοντας ως παράδειγμα τούς σηματοδότες κυκλοφορίας:

α. Πράσινο φώς χαρακτηρίζουμε κάθε συμπεριφορά του παιδιού που κρίνουμε αποδεκτή και τό ενθαρρύνουμε νά τή συνεχίσει.

β. Πορτοκαλί φώς χαρακτηρίζεται ή συμπεριφορά του παιδιού που δέν μάς άρέσει αλλά τήν άνεχόμαστε ή τήν άγνοοῦμε.

γ. Κόκκινο φώς είναι συμπεριφορές που για κανένα λόγο δέν θά άνεχθοῦμε. Σέ αυτές τίς συμπεριφορές θέτουμε όρια στό παιδί μας, όπως θά δοῦμε μέ τή βοήθεια του Θεού στό έπόμενο τεῦχος,

Άθανάσιος Γκάτζιος

Αναστάσιμα μηνύματα

Ήταν φίλοι ο Σταύρος και ο Λευτέρης, φίλοι καρδιακοί. Από μικρά παιδιά μοιράζονταν τά πάντα. Τά παιχνίδια τους, τούς φόβους και τις αγωνίες τους, τις χαρές και τις λύπες τους. Ήταν φορές που μοιράστηκαν και τό κολατσό στο σχολείο, όταν κάποιος από τούς δυό ξεχνοῦσε νά πάρει μαζί του. Τόσο φίλοι που ἀνάγκασαν τίς οικογένειές τους νά ἔρθουν τόσο κοντά ὅσο και οἱ ἴδιοι...

Ἐριξε μιά ματιά ἀκόμα στό κινητό του ὁ Σταύρος πρὶν ξεκινήσει γιά τό φροντιστήριο. Τίποτε! Κανένα μήνυμα!

Ήταν ἡ πολλοστή φορά πού ὁ Λευτέρης δέν τοῦ ἀπαντοῦσε. Ήταν ἡ πολλαπλή φορά πού θά πήγαιναν χώρια στό μάθημα. Σφίχτηκε ἡ καρδιά τοῦ Σταύρου. Τί νά συμβαίνει στόν φίλο του; Κάθε φορά δικαιολογεῖται ὅτι δέν βρῆκε χρόνο νά κοιτάξει τά μηνύματα στό κινητό, μὰ τό νιώθει ὁ Σταύρος πώς δέν εἶναι αὐτό, κάτι ἄλλο εἶναι καί ἡ ἀγωνία του μέρα μέ τή μέρα γίνεται μεγαλύτερη.

Ὁ ἥχος τῆς εἰδοποίησης εἰσερχομένου μηνύματος τόν ἔκανε ν' ἀνοίξει τό κινητό του μέ λαχτάρα.

«Δέν θά ἔρθω στό μάθημα. Μήν τό πéis στούς δικούς μου. Ἄν σέ ρωτήσουν, πές πώς ἤμουν μαζί σου».

Τοῦ κόπηκαν τά πόδια τοῦ Σταύρου. Ἐφτασαν μαζί μέχρι τήν Γ' Λυκείου καί δέν χρειάστηκε ποτέ νά καλύψει ὁ ἓνας τόν ἄλλον ἢ νά πει ψέματα ὁ ἓνας γιά τόν ἄλλο καί τώρα...

Βγήκε ἀνήσυχος καί σκεπτικός ἀπό τό σπίτι του ὁ Σταύρος. Θά ἔψαχνε νά τόν βρεῖ, νά τοῦ μιλήσει, νά τοῦ ζητήσει ἐξηγήσεις.

Στήν εἴσοδο τῆς πολυκατοικίας συνάντησε τή μητέρα του νά στέκεται τόσο συννεφιασμένη πού, ἂν δέν τῆς μιλοῦσε, δέν θά τόν ἔβλεπε.

- Τί ἔγινε, μαμά; Τί ἔπαθες κι εἶσαι ἔτσι; τή ρώτησε ξαφνιασμένος.

- Πέρασε, γιέ μου, μιά παρέα νεαρῶν πρὶν ἀπό λίγο καί...

- Καί σέ πείραξε; τήν ἔκοψε ἀνήσυχος.

- Ὅχι ἐμένα, παιδί μου, κοροϊδεύε μέ τόν χειρότερο τρόπο ἓναν παππού, ἀπάντησε ἐκείνη μέ θυμό αὐτή τή φορά.

- Ἄ, ρέ μάνα, τῆς εἶπε ἀγκαλιάζοντάς την, ζῆς σ' ἓναν κόσμο ὁμορφο, ἀγγελικά πλασμένο. Μή συγχίζεσαι, δέν εἶναι καί κανένα ἀσυνήθιστο φαινόμενο πιά.

- Ναί, συμφώνησε ἐκείνη, ἐκεῖνο πού μέ τάραξε περισσότερο εἶναι ὅτι ἀνάμεσά τους ἦταν καί ὁ Λευτέρης.

Μαχαιριά νά τοῦ ἔδινες τοῦ Σταύρου, δέν θά πονοῦσε τόσο.

Δέν τόν βρῆκε ἐκεῖνο τό ἀπόγευμα ὅσο καί ἂν ἔφαζε ὁ Σταῦρος. Καί τήν ἄλλη μέρα τό πρωί στό σχολεῖο ὁ Λευτέρης ἀρνήθηκε ὅτι ἦταν σ' αὐτή τή συντροφιά.

- Ἡ μάνα σου θά εἶδε κάποιον πού μοῦ μοιάζει, τοῦ εἶπε καί τόν ἔκοψε δίχως ἄλλη συζήτηση.

Μπῆκε ἡ Μεγάλη Ἑβδομάδα καί ἔκλεισαν καί τά σχολεῖα. Ὁ Λευτέρης δέν ἐρχόταν πιά οὔτε στό φροντιστήριο. Ἐφτασε ἡ Μεγάλη Πέμπτη. Ὁ Σταῦρος δέν εἶχε καμιά ἐπικοινωνία μαζί του. Μόνο τοῦ ἔστελνε μηνύματα. Ἀτέλειωτα μηνύματα στό κινητό καί συγχρόνως μηνύματα στόν οὐρανό. Τό βράδυ τῆς Μεγάλης Πέμπτης τόλμησε καί τοῦ ἔγραψε: «Θά τόν ἀφήσεις μόνο Του πάνω στόν Σταυρό;»

Καί ἐκεῖνος τοῦ ἀπάντησε! Στά τόσα μηνύματά του, τοῦ ἀπάντησε γιά πρώτη φορά καί ἡ ἀπάντησή του ἔκανε τόν Σταῦρο νά κλάψει ἀπό πόνο καί παράπονο: «Θά τοῦ κάνεις συντροφιά ἐσύ!».

Μέ θολά τά μάτια ἀπό τά δάκρυα βρῆκε ὁ Σταῦρος τό κουράγιο καί ξανάγραψε: «Δέκα ὁλόκληρα χρόνια τοῦ κάναμε συντροφιά μαζί! Θά μᾶς λείψεις καί σέ μένα καί σέ Κεῖνον!».

Ἐκλείσε τό κινητό καί τό ἔβαλε στό συρτάρι τοῦ γραφείου του. Ὅχι δέν θά τό ἔπαιρνε μαζί του. Ἀπόψε τίποτε δέν θά τόν ἀποσποῦσε ἀπό τόν Ἐσταυρωμένο.

Πῆρε τό βιβλιαράκι του καί ἔφυγε γιά τό μάθημα. Ἀπό ἐκεῖ θά πῆγαινε κατευθείαν στήν ἐκκλησία. Εἶχε ἓνα βάρος ἀσήκωτο μέσα του ὡς τή στιγμή πού βρέθηκε μέσα στή θαλπωρή τοῦ ναοῦ. Κι ὅταν στήθηκε μπροστά του ὁ Ἐσταυρωμένος, ὁ Σταῦρος πιά ἄλλο δέν ζοῦσε παρά μόνο γιά τούτη τήν ἱερή ὥρα.

«Θά τοῦ κάνεις συντροφιά ἐσύ!», τοῦ ἤρθε στόν νοῦ τό μήνυμα τοῦ Λευτέρη.

«Ναί, ἀπόψε Χριστέ μου, θά μείνω ἐδῶ μαζί σου. Θά ξενοχτήσουμε μαζί γιά τόν

φίλο μου τόν Λευτέρη», ψιθύρισε τήν ὥρα πού προσκυνοῦσε τόν Ἐσταυρωμένο.

Ἄδειασε σιγά-σιγά ἀπό τόν πολύ κόσμος ὁ ναός. Μά ὁ Σταῦρος δέν κουνήθηκε ἀπό τή θέση του. Ἐμεινε ἐκεῖ νά κάνει συντροφιά σέ Κεῖνον πού ὅλοι τόν ἐγκατέλειψαν. Ἐμεινε ἐκεῖ ἀκίνητος ὡς τή στιγμή πού τινάχτηκε ὀρθιος μή ξέροντας ἂν βλέπει ὄνειρο ἢ ἂν αὐτό πού ἔβλεπε μπροστά του ἦταν ἀληθινό.

Ὁ Λευτέρης! Ὁ Λευτέρης γονατιστός μπροστά στόν Σταυρό. Ὁ Λευτέρης νά τραντάζεται ἀπό τούς λυγμούς!

Ἡ καρδιά τοῦ Σταύρου κόντευε νά σπάσει. Μά καί ὅλοι ὅσοι ἔμειναν αὐτή τή νύχτα δίπλα στόν Ἐσταυρωμένο δέν μπόρεσαν νά μή συγκινηθοῦν μπροστά σ' αὐτό τό θέαμα.

Σηκώθηκε ὁ Λευτέρης κι ἔκανε ἓνα γύρο μέ τά μάτια του στόν ναό. Τό βλέμμα του σταμάτησε στό δακρυσμένο βλέμμα τοῦ φίλου του. Πῆγε καί κάθισε δίπλα του.

- Δέν μπόρεσα νά σᾶς ἀφήσω μόνους, φίλε μου. Ἡ ἀγάπη σας ἦταν πολύ μεγάλη γιά νά τήν ἀγνοήσω, τοῦ εἶπε δακρυσμένος ὁ Λευτέρης.

Τά χαράματα φύγαν μαζί ἀπό τόν ναό, δίχως ν' ἀνταλλάξουν οὔτε μία κουβέντα. Ὅταν ἔφτασαν ἔξω ἀπό τήν εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Σταύρου, εἶχε ἤδη φέξει.

- Ποτέ δέν γύρισα στό σπίτι μου ξημερώματα, ἀστειεύτηκε ὁ Σταῦρος.

- Ἐγώ λέω νά μήν ξαναγυρίσω ποτέ ξημερώματα, εἶπε μέ πικρό χαμόγελο ὁ Λευτέρης.

Μπῆκε στό δωμάτιό του χαρούμενος ὁ Σταῦρος. Ἄνοιξε τό συρτάρι καί πῆρε τό κινητό γιά νά ἐνεργοποιήσει τήν ἀφύπνιση.

Μόλις τό ἄνοιξε, ὁ ἦχος τοῦ εἰσερχόμενου μηνύματος τόν ἔκανε νά σκιρτήσει:

«Κι ὅμως φίλε μου», ἔγραφε ὁ Λευτέρης, «Χριστός Ἀνέστη!», καί μέ μεγάλα γράμματα: «ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ».

Ελένη Βασιλείου

Μνημόσυνο Π. Κουτλεμάνη

Ταπεινός συνοδοιπόρος πλάι στον μακαριστό μας διδάσκαλο, ο αδελφός μας Πausανίας είχε χαρακτηριστικό του να μὴν τραβάει ποτέ πάνω του τὰ φῶτα τῆς δημοσιότητας. Ὁ ἴδιος διασκέδαζε βάζοντας ἄλλους στόχο τῆς φωτογραφικῆς του μηχανῆς ἢ τῆς βιντεοκάμερας, ἀλλὰ γιὰ τόν ἑαυτό του κρατοῦσε πάντα τή θέση πίσω ἀπό τίς μηχανές προβολῆς.

Ἀπόψε ὁμως, Κυριακή 8 Μαρτίου, μέ τήν εὐκαιρία τοῦ τριετοῦς μνημοσύνου του, ὁ σύνδεσμος «Λύχνος» τῆς Ο.Χ.Α. «Ἀπολύτρωσις» τόν ἔβαλε στό στόχαστρο τῆς ἀγάπης του καί τόν ἔκανε πρωταγωνιστή σέ μία ἐκδήλωση τιμῆς καί μνήμης παρουσιάζοντας τήν πολυτάλαντη προσωπικότητά του καί τήν πολύπλευρη δράση του.

Μετά τὰ δυναμικά τραγούδια τῆς χορωδίας τοῦ Λύχνου πού ἄνοιξε τήν ἐκδήλωση, μίλησε ὁ π. Μιχαήλ Κόνιας γιὰ τόν ἐκλιπόντα ἀδελφό, ὁ ὁποῖος ἐργάστηκε στόν τομέα τῆς Θεολογίας ὡς πανεπιστημιακός δάσκαλος, στήν Ἀδελφότητα «Ἀπολύτρωσις» ὡς συντονιστής καί στό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας ὡς κατηχητής. Στή συνέχεια δια-

βάστηκαν ἀποσπάσματα ἀπό τήν ἄγνωστη γιά τούς περισσότερους ἀκαδημαϊκή του παραγωγή. Στό τελευταῖο μέρος τῆς ἐκδήλωσης, παλιά κατηχητόπουλα καί τώρα πολύτεκνοι οἰκογενειάρχες, μοιράστηκαν μέ τό ἀκροατήριό ἐμπειρίες ἀπό τή συναναστροφή τους μέ τόν ἀδελφό Πausανία καί ὁμολόγησαν τήν καθοριστική του ἐπίδραση στήν πνευματική τους πορεία.

Τή συγκινητική αὐτή ἐκδήλωση ἔκλεισε ὁ πρόεδρος τῆς Ἀδελφότητος κ. Σάββας Ξανθοπούλος, ἐπισημαίνοντας τίς σπάνιες ὀργανωτικές καί διαχειριστικές ικανότητες τοῦ μακαριστοῦ ἀδελφοῦ. Ἰδιαίτερη αἴσθηση προκάλεσε ἡ ἀναφορά στήν κατασκήνωση τῆς Καστανούσας, γιὰ τήν ὁποία ἔντονα δραστηριοποιήθηκε καί ὑπερβολικά καταπονήθηκε. Ἄς εἶναι αἰωνία ἡ μνήμη του!

«Ίερό Λόχος»

Πώς μπορεί μία καταστροφική ήττα νά αποτελέσει θέμα έορταστικής εκδήλωσης για τήν 25η Μαρτίου; Κι όμως, οί νέοι τοῦ «Δύχνου», συνεπείς καί φέτος στό πατριωτικό τους χρέος, παρουσίασαν θεατρική παράσταση αφιερωμένη στόν «Ίερό Λόχο», στους άγνούς έθελοντές σπουδαστές τῶν έλληνικῶν παροικιῶν τῆς Μολδοβλαχίας καί τῆς Ὀδησοῦ, οί όποιοι θυσιάστηκαν προδομένοι καί άπομονωμένοι στό Δραγατσάνι για τήν ιδέα τῆς έλευθερίας. Κι αύτή ή ιδέα ξεπερνά πλέον τόπο καί χρόνο καί γίνεται ιδανικό καί έμπνευση καί ταυτόχρονα όδοδείκτης στόν δρόμο τοῦ χρέους καί τῆς θυσίας.

ΕΚΚΛΗΣΗ

Άγαπητοί μας φίλοι,

Οί κατασκηνωτικές έγκαταστάσεις τῆς Ἀδελφότητός μας στήν Καστανοῦσα Σερρών έχουν ακόμη πολλές έλλείψεις καί πολλά... χρέη. Κάνουμε έκκληση στά εύγενή αισθήματά σας για όποια δήποτε βοήθεια. Πιστεύουμε ότι, παρά τήν οικονομική δυσκολία πού πλήττει σχεδόν όλα τά νοικοκυριά, ή αγάπη σας θά βρεί τρόπους νά συμπαρασταθεί στό ίερό αύτό έργο. Έξάλλου, έτσι γίνονται πάντα τά έργα τοῦ Θεοῦ καί Έκείνος εύλογεί ό,τι προσφέρουμε έστω καί από τό υστέρημά μας.

Πληροφορίες στό τηλέφωνο:
2310 270630

Άρ. λογ. ΤΡΑΠΕΖΑΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:
6074-010184-792
Ο.Χ.Α. ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Γιά τούς συνδρομητές
τοῦ έξωτερικοῦ,
IBAN: GR50 0171 0740
0060 7401 0184 792

Συζητώντας τὰ γεγονότα...

«Μικροί» απόγονοι «μεγάλων» προγόνων

Στή Φινλανδία ή λουθηρανή επίσκοπος παρευρέθηκε στήν ὀρθόδοξη θεία Λειτουργία τῆς Κυριακῆς 1/3, μετά ἀπό πρόσκληση τοῦ ὀρθοδόξου μητροπολίτη Ἑλσίνκι. Τό γεγονός προκάλεσε τή διαμαρτυρία καί τήν ἐπίπληξη τοῦ ἀρχιεπισκόπου Φινλανδίας στόν συγκεκριμένο μητροπολίτη.

Ὁ μητροπολίτης Ἑλσίνκι, μέ ἀφορμή τήν ἐπίπληξη γιά τήν πρωτοβουλία του, διερωτήθηκε: «Θέλουμε μία ἐκκλησία γκέτο καί περιθωριακή ἤ θέλουμε μία ἐκκλησία ἀνοιχτή στόν διάλογο καί στήν οἰκουμενική κοινότητα;».

Πόσο μακριά βρισκόμαστε ἀπό τό πνεῦμα τῶν Πατέρων! Οἱ ἄγιοι ἐκεῖνοι ἄνθρωποι ἔμεναν πιστοί στήν Ἱερά Παράδοση καί κήρυτταν εὐθαρσῶς δίχως φοβίες γκετοποίησης τῆ μοναδικῆ ὀρθόδοξη ἀλήθεια, χωρίς αὐτό νά τούς ἐμποδίζει νά κρατοῦν ἀνοιχτή τήν ἀγκαλιά τῆς μίας ἀγίας καθολικῆς Ἐκκλησίας σέ ὅσους εἶχαν διάθεση νά ἀρνηθοῦν τήν πλάνη τους καί νά εἰσέλθουν μέ ταπείνωση καί εἰλικρίνεια σ' αὐτήν.

Εἶναι ἀναγκαῖο

Τό γεγονός πού συνέβη στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Φινλανδίας εἶναι ἓνα δείγμα τῆς ἀνάγκης γιά κοινή γραμμή τῶν ὀρθόδοξων ἐκκλησιῶν στά θέματα τοῦ οἰκουμενισμοῦ.

Ἀνάμεσα στά ἐλαφρυντικά πού χρησιμοποιεῖ ὁ μητροπολίτης Ἑλσίνκι γιά τήν πράξη του ἀναφέρεται καί ἡ ἐπίσημη καί ἐν πολλοῖς ἐπευφημούμενη ἐπίσκεψη τοῦ πάπα στό Φανάρι, ὅπου καί προσευχήθηκε μέσα στόν ναό ἀπαγγέλλοντας τό «Πάτερ ἡμῶν»...

Εἶναι ἀναγκαῖο νά αποφασιστεῖ καί νά τηρηθεῖ κοινή στάση πρὸς τούς αἰρετικούς πάσης φύσεως. Ἐφόσον ἡ διάκριση «λίγο» αἰρετικός καί «πολύ» αἰρετικός δέν εὐσταθεῖ δογματικά, δέν μποροῦμε νά ἔχουμε δύο μέτρα καί δύο σταθμά. Τό γεγονός τῆς Φινλανδίας – καί ὁξύτερα ἀκόμη – μεταξύ προϋσταμένων καί ὑφισταμένων ἀλλά καί τοῦ πιστοῦ λαοῦ μέ τούς ποιμένες του θά δημιουργήσουν σύγχυση καί ἀναταραχή στούς κόλπους τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας. Εἶναι ἀναγκαῖο νά λάβει τὰ μέτρα τῆς ἡ πανορθόδοξη κοινότητα.

Ἀλλοτρίωση ἡθους

Ὁ ὑπουργός Δικαιοσύνης ἔχει ἐξ-

Συζητώντας τὰ γεγονότα...

αγ-γείλει τήν επέκταση τοῦ συμφώ-
νου συμβίωσης καί στά ὁμόφυλα ζευ-
γάρια μέσῳ τοῦ πρώτου νομοσχεδίου
πού θά καταθέσει τό Ὑπουργεῖο του
στή Βουλή.

Παράλληλα τό Ὑπουργεῖο Παιδεί-
ας μέ ἐγκύκλιό του πρὸς τὰ σχολεῖα γιά
τὴ διεθνὴ ἡμέρα ἐξάλειψης τῶν φυλε-
τικῶν διακρίσεων καί τοῦ ρατσισμοῦ
(21η Μαρτίου) ζήτησε ἀπὸ ὅλες τίς
σχολικὲς μονάδες Α/θμίας καί Β/θμίας
Ἐκπαίδευσης νά ἀφιερῶσουν μία ἢ
δύο διδακτικὲς ὥρες γιά σχετικὲς δρά-
σεις. Στὴν ἐγκύκλιο διαβάζουμε χαρα-
κτηριστικά: «Εἰδικότερα, ἡ ἀπαγόρευ-
ση τῶν διακρίσεων μέ βάση τὰ ἰδιαί-
τερα φυσικά καί πολιτισμικά χαρακτη-
ριστικά ὁμάδων ἢ προσώπων (ὅπως ἡ
φυλὴ, τό χρῶμα, ἡ θρησκεία, οἱ γενεα-
λογικὲς καταβολές, ἡ ἐθνικὴ ἢ ἐθνοτική
καταγωγή, ἡ ἀναπηρία, τό φύλο, ὁ σε-
ξουαλικὸς προσανατολισμὸς ἢ ἡ ταυ-
τότητα φύλου) θεμελιώνεται στὴν ἀρχὴ
τῆς προστασίας τῆς ἐλευθερίας καί
ἀξιοπρέπειας τοῦ ἀνθρώπου, καθὼς
καί στὶς ἀρχές τῆς δίκαιης καί ἴσης με-
ταχείρισης χωρὶς διάκριση».

Ποῦ πᾶμε; Γιά ποιὸν σεξουαλικό
προσανατολισμὸ ἢ ταυτότητα φύλου
γίνεται λόγος; Τί ἐπιδιώκουμε μέ τὴν
προώθηση τέτοιων ἀπόψεων στό σχο-

λεῖο; Μήπως τὴν ἐξαρση τοῦ σοδομιτι-
σμοῦ καί τῶν παρά φύσιν ἀμαρτη-
μάτων, τὰ ὁποῖα τόσο ἔντονα καυτη-
ριάζει ἡ ἁγία Γραφή; Ποιὸς ἐπιτέλους
θὰ προστατεύσει τὴν κοινωνία μας
ἀπὸ τὸν ρατσισμό τῶν αὐτοαποκα-
λούμενων «ἀντιρατσιστῶν»;

1.000+1 τρόποι...

Τσιπάκια, ταυτότητες, κάμερες, χί-
λιοι τρόποι ἔχουν ἐπιστρατευτεῖ γιά
νά μᾶς περιφρουρήσουν καί τελικά νά
μᾶς περιορίσουν ἐφόσον στὴν οὐσία
μέ ὅλα αὐτὰ θά εἴμαστε παρακολου-
θούμενοι.

Τώρα ἔχει ἀναπτυχθεῖ κι ἓνας ἀκό-
μη τρόπος: ἡ... ἔξυπνη (smart) τεχνολο-
γία! Μᾶς λύνει τὰ χέρια καί μᾶς δίνει
τὴν προσωπικὴ μας ζωὴ... Συσκευὴ ἔ-
ξυπνης τηλεόρασης μπορεῖ, ἐφόσον εἶ-
ναι ἐνεργὴς ἡ φωνητικὴ λειτουργία, νά
παρακολουθεῖ τίς συζητήσεις πού γί-
νονται γύρω της συλλέγοντας δεδομέ-
να πού μεταφέρονται σέ ὑπολογιστὴ
τῆς κατασκευαστικῆς ἐταιρείας... Ἀνοί-
γεις, δηλαδή, μέ μιὰ λέξη μόνο τὴν τη-
λεόραση ἀλλὰ ἐκείνη δέν χάνει κου-
βέντα ἀπὸ τὰ λεγόμενα μέσα στό δω-
μάτιο! Νά μᾶς λείπει! Ὁχι μόνο ἡ ἔξυ-
πνη συσκευὴ ἀλλὰ καί οἱ... ἔξυπνάδες
πού μᾶς λανσάρονται μέσα ἀπὸ αὐτή!

ΕΘΕΛΟΝΤΙΚΗ ΑΙΜΟΔΟΣΙΑ

Τρίτη 28 Απριλίου

Ώρα: 4:00-7:30 μ.μ.

**Στο Δημητρούλειο
Πέλοπος 2**